

ในความฝัน ผมเดินเคียงบ่าเคียงไหล่ไปกับอาากิฮิเมะอยู่

มือของอาากิฮิเมะกำไฟท์อนเล็ก ๆ ไว้อยู่ ทุกครั้งที่ย่างเท้าก้าวเดิน ก็มีเสียงสแกรๆ ดังขึ้น

อาากิฮิเมะเงยหน้ามองท้องฟ้า แล้วพูดขึ้น

"วันนี้เห็นดวงดาวชัดเลยเนอะ"

"อืม"

"มันส่องแสงระยิบระยับกว่าปกติ... รู้สึกเหมือนพวกดวงดาวกำลังพูดคุยกันอยู่เลย!"

ผมชมว่า อาากิฮิเมะเห็นเป็นอย่างนั้นหรอเนี่ย

----อา จริงสิ นี่คือการทรงจำตอนวันทานาบาตะนี่เอง

เวลาผ่านมาจากตอนนั้นหลายเดือนอยู่หรอก ตั้งแต่ตอนนั้น เราก็ชอบอาากิฮิเมะขึ้นมาแล้วรีเปล่านะ.....

第一話 「とまどい」

บทที่หนึ่ง : "ความสับสน"

'เมื่อคืน รู้สึกว่าจะฝันอะไรน่าคิดถึงจังแฮะ'

ปิดเทอมฤดูร้อนก็จบลงแล้ว ตั้งแต่วันนี้จะเป็นเทอมใหม่

ผมไปโรงเรียนเร็วกว่าปกติเล็กน้อย เดินปนไปกับพวกนักเรียนหลายคนบนเส้นทางไปโรงเรียนที่เดินไปมาจนคุ้นเคย พลังนึกย้อนถึงความฝันเมื่อเช้า

ฝันนั้นเป็นฝันตอนที่ผมไปส่งอาากิฮิเมะที่บ้านในวันทานาบาตะ เราเดินไปด้วยกันเพียงสองคนเป็นครั้งแรก ทั้งผม ทั้งอาากิฮิเมะ รู้สึกว่าจะเกร็งๆ กันนิดหน่อยละมั้ง

ที่ผมฝันแบบนั้น คงเป็นเพราะความคาดหวังที่จะได้พบอาากิฮิเมะหลังจากไม่ได้พบกันมานานในวันนี้ละมั้ง?

"ไม่สิ แทนที่จะเรียกว่าความคาดหวัง เรียกให้ถูก เรียกว่าความตื่นเต้นคงจะดีกว่า..."

ย้อนกลับไปเล็กน้อย หลายวันก่อน วันที่ปิดเทอมฤดูร้อนใกล้จบลง ผมสารภาพรักกับอาากิฮิเมะ

ที่เรือนกระจกซึ่งส่องแสงยับยิบไปกับอาทิตย์อัสดง คำพูดมันออกไปเองอย่างอัตโนมัติ แต่ว่า...

'จังหวะแย่ชะมัดเลยน่า'

จะยังงี้ก็ตาม พอตกลงกลางคืน ผมก็ต้องกลายเป็นตุ๊กตาแกะไป

จะนั่น พอผมนึกเรื่องนั้นได้ตอนที่เกือบถึงเวลาแล้ว ก็ต้องรีบวิ่งออกมาจากที่นั่นทันที

อาากิฮิเมะ หน้าตาดกใจมากเลยแฮะ มันก็แหงล่ะนะ พอรู้ตัวว่าโดนสารภาพรักสายฟ้าแลบ ก็ต่อด้วย "ขอโทษนะ เรามีธุระด่วนมากนะ!" เนี่ยนะ....

คืนนั้น พอผมกลายเป็นยูกิจังแล้วไปห้องของอาากิฮิเมะ ก็อย่างที่คิด อาากิฮิเมะกำลังใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวอยู่

"ยูกิจัง ทำไงดีอ่า~!!"

ผมถูกอาากิฮิเมะที่ตื่นตกใจจนลานกว่าปกติ กอดรัดอุบดขยี้บีแน่นยิ่งกว่าปกติ จนช่วยไม่ได้ที่ผมจะต้องคิดว่า 'เราต่างหากเล่าที่ควรถามนะ'

สุดท้าย หลังจากนั้น ปิดเทอมฤดูร้อนก็จบลง โดยที่ผมไม่ได้พบกับอาากิฮิเมะในร่างทสึวานุกิ มาซาฮารุเลย

วันนี้ การได้พบกับอาากิฮิเมะในร่างมนุษย์หลังจากไม่ได้พบกันนาน เป็นเรื่องน่าดีใจอยู่ครั้งเดียว เพราะว่ามีรู้สึกตื่นเต้น ประหม่าอย่างประหลาดๆ อยู่

'ว่าแล้วเชียว รู้สึกกระอักกระอ่วนนิดๆแฮะ ...พอเจอหน้ากัน จะพูดว่าอะไรดีละเนี่ย'

พอเข้าไปในห้องเรียน ก็เห็นเพื่อนร่วมชั้นพูดคุยส่งเสียงกันอย่างคึกคักอยู่

ห้องเรียนนี้ไม่ได้กว้างมากนัก ผมจึงเจอตัวสุโมโมะทันที ยานะโนะสังเกตเห็นผม เธอเลยส่งเสียงทักทาย

"ทสึวานุกิ อรุณสวัสดิ์"

"อรุณสวัสดิ์ ....อาากิฮิเมะก็ด้วย"

"อะ อรุณสวัสดิ์..."

อาากิฮิเมะหน้าแดงกำขึ้นมา ตาของพวกเราสบกันแค่พริบตาเดียว แต่ก็เบือนหนีกันและกันโดยไม่รู้สาเหตุ

ทำยังงี้ดี มันอายุสุดๆ จริงๆ นะเนี่ย....

อามาโมริที่อยู่ข้างๆ เห็นอาากิฮิเมะค่อยๆ เขยิบถอยห่างไปซ่อนด้านหลังยานะโนะ เลยเอียงคออย่างประหลาดใจเล็กน้อย

"สุโมโมะจัง เป็นอะไรไปเล่า?"

"ทสึวานุกิ พอรู้อะไรไหม?" ฟุคามิจิถามผมเช่นกัน แต่ผมก็ตอบโกหกไป "มะ ไม่รู้สิ"

โคอิว่าอิที่มองท่าทางแบบนั้นของผมอยู่ด้วยความสนใจ พุดขึ้นมาด้วยใบหน้าทีดูเหมือนว่าอยู่ๆ ก็นึกอะไรบางอย่างขึ้นได้

"จะว่าไป ทสึวานุกิคง ซ้อมมือถือแล้วสินะ!"

"เอ?"

เปลี่ยนหัวข้อสนทนาอย่างไม่มีปีไม่มีขลุ่ยเลยแฮะ

แต่ก็จริงที่ในกระเป๋าทางเกงนักเรียนของผมมีมือถือที่เพิ่งซื้อมาอยู่

"ไม่กี่วันก่อน ฉันเห็นทสึวานุกิคงที่ร้านขายมือถือล่ะ~" โคอิวาทิพูดด้วยเสียงที่ดังกว่าปกตินิดหน่อย

ตั้งใจจะทำอะไรกันนะ? ไม่เกี่ยวกับเรื่องเห็นหรืออะไรสักหน่อย ก็มือถือนี้ผมโดนโคอิวาทิบอกให้ซื้อนี่นา

รู้สึกจะเป็นวันถัดจากวันที่ผมสารภาพรักกับอาากิฮิเมะ ตอนเที่ยงนิดๆ ผมถูกโคอิวาทิที่อยู่ๆ ก็มาที่หอพัก ลากพาตัวไปร้านขายมือถือ พอรู้ตัว ผมก็โดนบังคับให้ซื้อมือถือเรียบร้อยแล้ว

"หลังจากนี้มันต้องจำเป็นแน่นอนล่ะ มีไว้จะดีกว่านะ!" เธอว่าจัน

"เอ่ จันเธอ? ขอดูหน่อยๆ~~"

อย่างที่คิด ทุกคนถูกคำพูดของโคอิวาทิดึงดูดความสนใจ แล้วมารวมกันส่งเสียงอื้ออึงรอบตัวผม

"อะไรเนี่ย ไม่เห็นเม้มอะไรไว้เลยนี่นา"

"ก๊น่ะ เราเพิ่งซื้อมานี่"

"จันก็ แลกเบอร์โทรกันมัย?"

"เอ? ตะ แต่เรายังจำวิธีบันทึกไม่ได้..."

"ไม่ต้องห่วงๆ เดี๋ยวฉันทำให้เอง!"

"อ๊ะ จันเราเอาด้วย~"

เวลาแบบนี้ทุกคนรวดเร็วกันจริงๆ แค่พริบตาเดียว การแลกเบอร์โทรศัพท์ก็เริ่มต้นขึ้น

เคย์สุเกะ, อามาโมริ, แล้วก็ฟูกามิจิ มือถือถูกส่งวนต่อไปเรื่อยๆ พอเหลือบมองดู อาากิฮิเมะก็เข้ามาอยู่ที่มุมหนึ่งของวงนั้นเช่นกัน เธอกำลังหยิบมือถือออกมาจากกระเป๋าเสื้ออย่างกล้าๆ กลัวๆ อ้อ อาากิฮิเมะก็มีเหมือนกันจันเธอ? พอผมมองดูการกระทำเช่นนั้นของอาากิฮิเมะ ตาของเราก็สบกัน

".....!"

อ๊ะ ตัวแข็งไปแล้ว

"เฮ้ สโมโมะจังคนสุดท้ายแล้วล่ะ"

ตอนนั้นเอง จะว่าจ้างหะไม่ตีกระมัง เพราะฟูกามิจิยื่นมือถือส่งให้ อาากิฮิเมะจึงส่งเสียงประหลาดๆ "ฮยา" ขึ้น และตัวสั่นกึกๆ

"มีอะไรเธอ?" เคย์สุเกะประหลาดใจ

"มะ ไม่มีอะไร..."

อาากิฮิเมะสายหน้า แล้วบันทึกเบอร์โทรศัพท์ลงด้วยใบหน้าแดงก่ำ หลังจากที่เรากดปุ่มอยู่พักหนึ่งเสร็จ ก็ถอนหายใจเฮ้อ ดูท่าจะตื่นเต้นพอควรเลยสินะ

"เอ่อ... งะ จั๊นก็ คีนนะ"

"อะ อืม"

อาากิฮิเมะยื่นมือถือของผมคืนมา ดูท่าจะตื่นเต้นจริงๆ แะ มือสั่นเขียว.... ตอนที่คิดอย่างนั้นอยู่นั่นเอง วินาทีที่รับมือถือมา มันก็หล่นตกพื้นดังดับ

"ฮะ! ขะ ขอโทษค่ะ!"

"มะ ไม่เป็นไรหรอก"

ผมใช้มือหยุดอาากิฮิเมะที่กำลังจะย่อตัวลง แล้วหยิบมือถือขึ้นมาจากพื้นด้วยตัวเอง

"ปะ เป็นรอยรึเปล่า?"

"อ อืม ไม่เป็นไร"

ความวิตกกังวลของอาากิฮิเมะส่งผ่านมา จนขนาดผมก็พูดตะกุกตะกักไปด้วย .....รู้สึกเหมือนเราย้อนกลับไปเป็นสภาพตอนก่อนหน้านี้นิดหน่อยเลย ตอนที่คิดอย่างนั้นเอง "เอ่อ คือว่า--" เคยสูกะก็เอียงคอสงสัยถาม

"ฮารุกับอาากิฮิเมะซัง เกิดอะไรขึ้นจันเธอ?"

"เอ?"

"ดูท่าอะไรๆ ไม่เป็นธรรมชาติใจไม่รู้สิ?"

ผมเห็นอาากิฮิเมะตัวสั่นกึกๆ เลยรีบร้อนพูดออกมา

"ไม่มี ไม่มีอะไรหรอก"

ดวงตาของอาากิฮิเมะหันมาทางผม เหมือนเธอตกใจเป็นอย่างมาก เอ... ผมตั้งใจจะพูดช่วยอาากิฮิเมะที่เป็นคนขี้อายนะ นี่ผมพูดอะไรผิดรีไงนะ

"จันก็ช่างเถอะ"

"อะ อืม... ไม่มีอะไรหรอกนะ"

ใบหน้าของอาากิฮิเมะที่ตอบเช่นนั้นกับเคยสูกะที่ไม่ทุกขรอนอะไร ดูเศร้าสร้อยอย่างบอกไม่ถูก

วันนี้ซึ่งเป็นวันเปิดภาคเรียน พอพิธีปฐมนิเทศกับโฮมรูมจบลง ก็เลิกเรียนแล้ว

ที่จริงหลังเที่ยงก็กลับได้แล้ว แต่ไหนๆ ก็มาแล้ว ฟุคามิจิเลยชวนไปดื่มชาด้วยกันทุกคน พวกเราเลย

ออกไปร้านโลมโลทกัน

โคอิวาอิในชุดกิโมโนบวักกันเนียนเป็นคนเสิร์ฟอาหารให้ พวกเราหยิบขนมญี่ปุ่นที่คุณพ่อของโคอิวาอิทำมาทาน พลองพูดคุยเรื่องราวต่างๆ ในฤดูร้อนไปด้วย

ถึงจะรู้อยู่แะใจว่าตั้งแต่พรุ่งนี้ก็จะได้ใช้ชีวิตร่วมกันกับผองเพื่อนกลุ่มเดิมทุกๆ วัน แต่ยังโง่เสีย การพบหน้าพูดคุยกันครั้งหนึ่งหลังจากไม่ได้ทำมานานนั้น ก็คงเป็นการสร้างความกระปรี้กระเปร่าที่ดีกระมัง ในระหว่างนั้น เวลาผ่านไปพอสมควรทีเดียว

'รู้สึกว่ เวลาจะผ่านไปจนไม่ต่างจากเวลากลับปกติเท่าไรแล้วแฮะ...'

ผมจ่ายเงินตามทุกคน แล้วออกจากร้าน พวกเพื่อนๆ ที่ออกไปข้างนอกก่อนหน้านี้ รวมกันรอคนที่ตามมาทีหลังอยู่ที่มุมถนน ฟุคามิจิบิตซ์เกียจอย่างเต็มที่

"อืม~ ไม่ได้คุยเสียงดังขนาดนี้กันทุกคนชะนาน สนุกซะมัดเลย"

"นั่นสินะ ถ้าจั้น ฉันทกับสุโมโมะไปทางนี้นะ แล้วเจอกันนะ" ยาเอโนะยืนนิ้วชี้ไปทางหนึ่ง

"อืม เจอกันนะ ทสึวานูกิกิไปทางเดียวกับพวกยาเอโนะซังสินะ?"

"อา อืม"

"จั้น พวกฉันทไปทางนี้นะ เจอกันพรุ่งนี้นะ"

ต่างคนต่างโบกมือให้กันเบาๆ แล้วแยกย้ายกันไป

เราออกจากใจกลางเมืองที่ผู้คนสัญจรผ่านพลุกพล่าน แล้วข้ามทางรถไฟไป ผ่านเขตที่อยู่อาศัยซึ่งมีบ้านจัดสรรตั้งอยู่เรียงราย ยาเอโนะจูงจักรยานเดินเคียงอยู่กับสุโมโมะ ผมเดินตามหลังทั้งสองคนเล็กน้อยตามติดไป

ดูเหมือนว่าทั้งสองคนที่อยู่ข้างหน้าผม กำลังพูดคุยเรื่อยเปื่อยเรื่องวิชาเรียน เรื่องแปลงดอกไม้ และเรื่องสัพเพเหระต่างๆ พอทำแบบนี้อยู่ ก็เป็นปกติอยู่หรอก...

อาากิฮิเมะหันมามองข้างหลังแวบหนึ่ง แต่ พอรู้สึกว่ตาเราสบกัน เธอก็รีบหันไปข้างหน้าด้วยท่าทางรีบร้อน ผมจึงถอนหายใจอย่างไม่รู้ตัว

'อาากิฮิเมะ วันนี้ดูท่าทางแปลกๆ ทั้งวันเลยแฮะ...'

เรื่องที่ไม่ได้เจอกันนานจนเกร็งๆ ไปหน่อยนั้น ผมก็เป็นเหมือนกัน แต่ว่า จะว่ากรณีของอาากิฮิเมะนั้น ไม่ใช่แค่นั้นดีไหมนะ... ตอนที่อยู่ที่โลมโลทก็ด้วย ทุกครั้งที่ตาเธอสบกับผม เธอก็จะก้มหน้าลงอย่างงุ่มง่าม จนทำให้เคยสเกะทำหน้าตาสงสัยอีกรอบอีกต่างหาก

คงเป็นเพราะช่องว่างที่น่าอึดอัด ที่เกิดขึ้นมาหลังจากที่ผมสารภาพความรู้สึกละมั้ง

'เป็นอะไรกันแน่นะ....'

ตอนที่ผมครุ่นคิดอย่างกระอักกระอ่วนเล็กๆ จนเหนื่อย ยาเอโนะก็เหลือบมองอาากิฮิเมะ แล้วพูด "จริงสิ" ขึ้นมาเหมือนกับว่าอยู่ๆ ก็นึกอะไรบางอย่างได้

"ฉันทโดนวานให้ทำความสะอาดสำนักนะ"

สำนัก? อ้อ จะว่าไป ยาเอโนะไปเรียนที่สำนักสอนนาจินาตะอยู่นะ

"ทสึวานุกิ ขอโทษทีนะ ช่วยไปส่งสุโมโมะที่บ้านได้ไหม?"

"เอ้" อากิฮิเมะเบิกตากว้าง

"ให้สุโมโมะไปคนเดียว ฉันกังวลนะ" พอมองดูยาเอโนะที่ขมวดคิ้วเล็กน้อยแล้ว ผมก็นึกถึงฝันเมื่อตอนเข้าขึ้นมา จะว่าไป ตอนวันทานาบาตะก็รู้สึกว่าจะพูดกันแบบนี้สินะ

"นะ นาโกะจัง ฉันไปคนเดียวก็ไม่ใช่ไรหรอกนะ?"

.....จริงด้วย ตอนนั้นยาเอโนะก็วานเรา เราเลยไปส่งอากิฮิเมะสินะ อากิฮิเมะก็ดีใจดีพวยว่า "ไปคนเดียวฉันก็ไม่ใช่ไรหรอก" เหมือนกับตอนนี้..... ฮุ ผมหลุดยิ้มออกมา

"ได้สิ เราไปส่งให้"

อากิฮิเมะมองผมที่รับคำเช่นเดียวกับครั้งก่อนด้วยท่าทางที่ดูตกใจ

"ทสึ ทสึวานุกิคง?"

"เอ่อ.... เราก็คือห่วงเหมือนกันนะ"

พอผมเกาหัวแกรกๆ แก้มอากิฮิเมะก็แดงขึ้น "อ อืม" แล้วก็ก้มหน้าไปอีกครั้ง

"ขอบคุณ ช่วยได้มากเลยละ"

ยาเอโนะยิ้มกว้าง แล้วขึ้นขี่จักรยานทันที

เธอพูดต่อ "งั้นก็ ฝากสุโมโมะด้วยนะ" แล้วก็หายไปจากสายตาอย่างรวดเร็วในแวบเดียว อากิฮิเมะที่ถูกทิ้งไว้ มองตามแผ่นหลังของยาเอโนะไปอย่างเหม่อลอย

'พอทำแบบนี้แล้ว... มันทำให้นึกถึงตอนวันทานาบาตะจริงๆ แะะ'

ผมเดินเคียงข้างอากิฮิเมะบนถนนยามเย็น คิดถึงเรื่องนั้นอย่างใจลอย

วันนั้น อากิฮิเมะไม่รำเริงเท่าไร ผมอยากทำอะไรสักอย่างกับท่าทางอย่างนั้น ผลสรุปก็เลยมาทำกิ้งไฟประดับกันสองคนละมั้ง

เพราะอย่างนั้น ตอนกลับบ้าน รอบๆก็เลยมีดสนิท และผมก็เดินเคียงข้างอากิฮิเมะ พลังพูดคุยเกี่ยวกับดวงดาวจริงๆ นั่นแหละ

'---ตอนนี้ แสงของดวงดาวที่เราเห็นอยู่ข้างบนนะ เป็นแสงเมื่อนานแสนนานมาแล้ว เพราะฉะนั้น เหล่าดวงดาวที่อยู่ตรงนั้นนะ ความจริงอาจจะไม่อยู่แล้วก็ได้ ตอนที่แสงจากดวงดาวอันห่างไกลสะท้อนในดวงตาของเรา ดาวดวงนั้นอาจจะหายไปแล้วก็ป็นได้'

ผมเงยหน้ามองหมู่ดาวในฤดูร้อนพลางพูดเรื่องนั้น แล้วทันใดนั้น น้ำตาหยดหนึ่งก็ไหลออกมาจากตาของอากิฮิเมะ ทำให้ผมตกใจเป็นอย่างมาก

'อ๊ะ ขะ ขอโทษนะ'

อาากิฮิเมะรีบเช็ดแก้ม แล้วยิ้มด้วยท่าทางเขินอาย

'พอคิดว่าดวงดาวดวงนั้นไม่อยู่ที่นั่นแล้วฉันเหอเนี่ย ฉันก็รู้สึกเหงาขึ้นมาเนอะ... เอะเฮะเฮะ'

เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแค่พริบตาเดียวเท่านั้นเอง

แต่ว่า... ภาพรินาที่ที่น้ำตาของอาากิฮิเมะไหลออกมานั้น ยังคงอยู่ในใจผมอย่างแจ่มแจ้งอย่าง
ประหลาด

พอมาคิดดูตอนนี้ ตอนนั้นผมคงชอบอาากิฮิเมะเข้าแล้วจริงๆ ละมัง

จากตอนนั้น เกิดอะไรขึ้นหลายอย่าง ผมได้ความรู้สึกของอาากิฮิเมะ และก็เข้าใจความรู้สึกของตัวเอง
เช่นกัน จึงสารภาพรัก.... ตอนนี้จะระยะห่างระหว่างพวกเราก็เข้าใกล้กันมากแล้ว

'...ถึงจะคิดว่าอย่างนั้นก็เถอะ'

อาากิฮิเมะในตอนนั้นที่ผมใช้หางตาขำเลื่องมองนั้น อยู่ในสภาพสันกึกๆ ที่ไม่เคยเปลี่ยนเลย เธอก็มองหน้า
อยู่แทบจะตลอด เดินไปโดยไม่เปิดปากพูดสักนิด... รวากับว่าเธอย้อนกลับไปช่วงที่เพิ่งรู้จักกันจริงๆ
ถึงผมจะรู้สึกว่าเธอคงกำลังอายอยู่ เพราะแก้มมีสีแดงจางๆ อยู่ด้วยก็เถอะ

ตอนนี้ผมควรเป็นคนเริ่มพูดน่าจะดีกว่าละมัง แต่ว่า ถ้าทำอย่างนั้น อาากิฮิเมะจะประหม่ายิ่งกว่าเดิมไหม
นะ...?

ระหว่างที่คิดนู่นคิดนี่ มีเพียงเวลาเท่านั้นที่ผ่านเลยไป ผลสุดท้าย ผมก็มาถึงบ้านของอาากิฮิเมะ โดย
ไม่ได้พูดคุยกันอย่างที่สมเป็นการพูดคุยเลยสักนิด

ผมมองแผ่นหลังเล็กๆ ของอาากิฮิเมะ พลังถอนหายใจเฮ่อ

'ไม่ได้คุยกันเป็นเรื่องเป็นราวก็จริง.... แต่วันนี้คงช่วยไม่ได้ละมัง'

คงจะประหม่าตื่นเต้นที่ไม่ได้เจอกันมานานจริงๆ ลินะ? ยังไงก็จะได้เจอกันทุกวันที่โรงเรียนอีกอยู่แล้ว
อีกเตี๋ยความกระอักกระอ่วนไม่เป็นธรรมชาตินี้ก็คงจะหายไปแน่ๆ

"ไปละ อาากิฮิเมะ..."

ผมกล่าวคำลา ตอนที่ผมอ้าปากจะพูดกับตัวเองว่ากลับหอดดีกว่า อาากิฮิเมะที่เจียบมาตลอดทางที่ผ่าน
มาก็หันมาหาโดยที่ผมไม่ได้คาดคิด

"คะ... คือว่า"

"หืม?"

มีอะไรนะ? ผมประหลาดใจนิดหน่อยกับน้ำเสียงที่เหมือนได้ตัดสินใจเด็ดขาดนั้น

"เอ่อ เรื่องคำตอบของเมื่อวันก่อนนะ..."

อาากิฮิเมะพูดด้วยสีหน้าที่เหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่างจริงจังมา

"เอ๋ คำตอบอะไร?"

ผมตอบกลับเช่นนั้นในทันทีทันใด แล้วมองใบหน้าที่ตกใจของอาากิฮิเมะ และก็ตระหนักถึงความผิดพลาดของตนเอง

'อะ แย่ละสิ'

เพราะผมได้ฟังความรู้สึกของอาากิฮิเมะตอนเป็นยุกิจังแล้ว เลยรู้สึกว่าได้รับคำตอบเรียบร้อยแล้ว แต่อาากิฮิเมะยังคิดว่าตัวเองยังไม่ได้บอกความรู้สึกให้ผมรู้ผู้นั้น

'สรุปก็คือ อาากิฮิเมะวันนี้ ในหัวมีแต่คำว่า ต้องบอกคำตอบๆ เต็มไปหมดจ้ะหนะ....!'

ในที่สุดผมก็รู้สึกตัวจนได้ แต่มันเข้าไปหน่อยเสียแล้ว อาากิฮิเมะกระสับกระส่าย "เอ๋ เอ๋เอ๋...." ด้วยท่าทางที่ไม่รู้ว่าจะเข้าใจคำตอบของผมว่าอย่างไรดี

"เอ๋อ เรา... คือว่า"

จะ ใจเย็นไว้ เผลอตอบอะไรแปลกๆ ไปหน่อยแล้วก็จริง แต่แค่อธิบายให้ดีๆ ก็พอ....

ทว่า ตอนนั้นเอง ผมก็ได้ยินเสียงการร้องมาจากไกลๆ หน้าผมจึงซีดเผือดลงทันที ยะ แยะแล้ว เผลอแป๊บเดียว พระอาทิตย์ก็ตกลงไปมากแล้ว ถ้าเป็นแบบนี้ ผมอาจกลายเป็นยุกิจังไปก่อนจะกลับถึงหอพักก็ได้

ผมรีบก้าวถอยหลังไปสองสามก้าว

"เอ๋ ทสี่ ทสี่วานุกิคุ....?"

"อาากิฮิเมะ ขอโทษที! ะ เราต้องรีบกลับนะ...."

"เอ๋? เอะ เอ๋--?"

"ระ เรารอคำตอบอยู่นะ เจอกันพรุ่งนี้!"

ผมพูดเช่นนั้นกับอาากิฮิเมะทิ้งงเป็นไก่ตาแตก ก่อนจะรีบเผ่นหนีจากที่นั่นอย่างสายฟ้าแลบ

โวย นี่เราทำอะไรอยู่นะ!

'ประมาทเกินไป เกิดสมมติว่าเรากลายเป็นยุกิจังต่อหน้าอาากิฮิเมะละก็... เลวร้ายที่สุดเลยสิ!'

เพราะรีบร้อนเป็นอย่างมาก ผมจึงวิ่งอย่างเอะอะเป็นเอะต่าย ขาแทบพันกันไปบนเส้นทางกลับสู่อหอพัก

***

"อุ--- โฉ้ย ....ทำไงดี--"

ฉันพิมพ์่า ก้มหน้าลงแนบกับโต๊ะ

หลังจากทานอาหารเย็นเสร็จ ฉันก็หันหน้าเข้าหาโต๊ะในห้องของตัวเอง แล้วป็นจิ้มจุ่มมาตลอด

ที่มือฉัน มีสมุดโน้ตเล่มโปรดที่กางเปิดออก และปากกาหมึกซึมที่คุณแม่ให้อยู่ ข้างนอกหน้าต่างมี เหลาดวงดาวมากมายกระจัดกระจายกันอยู่อย่างเคย

ฉันตั้งใจจะเขียนไดอารี่ตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว.... แต่ว่า ฉันไม่รู้ว่าควรเขียนลงไปแบบไหนดีนะสิ

'ทั้งที่วันนี้ได้เจอทสึวานุกิคงหลังจากไม่ได้เจอกันมานานแท้ๆ...'

ตั้งแต่ที่เขาสารภาพรักฉันที่เรือนกระจก เราก็ไม่มีโอกาสเจอกันเลย นี่จึงเป็นการพบกันอีกครั้งในรอบหลายวัน ฉันใจเต้นตึกตักทั้งวันเลยจะต้องให้คำตอบเขาให้ได้ แต่กลับไม่มีโอกาสอยู่กันแค่สองคนเลยสักนิด...

ระหว่างที่ทำนู่นทำนี่ ก็กลายเป็นว่าฉันกำลังเดินกลับบ้านเสียแล้ว ....ทสึวานุกิคงตอนที่แยกกันนั้น ทำหน้าเหมือนว่าไม่คิดถึงเรื่องคำตอบเลยแม้สักนิดเดียว

'เขา... สารภาพรักฉันสินะ? คงไม่ใช่ว่าที่จริงมันคือความฝัน อะ'โรยแบบนี้สินะ?'

"อู~"

ฉันบ่นจึมจ่าเบาๆ อีกครั้ง คราวนี้ฉันเอียงหน้าซุกลงไป แก้มแนบบั้นไปกับโต๊ะ

ที่ฉันคิดเรื่องนี้จนหัวหมุน ต้องเป็นเพราะฉันให้คำตอบไม่ได้แน่ๆ เลย

"...พຼຸ່ງນີ້ ດ້ວຸ່ງໃຫ້ຄຳຕອບອຸ່ງເຕັມປາກໃຫ້ໄດ້!"

เวลาเดียวกับที่ฉันลุกขึ้นพรวด "หว่า!" ฉันก็ได้ยินเสียงดังกล่าวจากข้างหลังไถ่ๆ

"เอ๋? ยูกิจัง"

ฉันตกใจตาเบิกโพลง ยูกิจ้งยืนอยู่บนหนังสือสีแดง ลอยอยู่ข้างหลังติดกับฉันตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้

"ยูกิจัง มาตั้งแต่เมื่อไรเหรอ?"

"ไม่นานหรอก เมื่อก็เอง ผมส่งเสียงเรียกแล้ว แต่เห็นสุโมโม่กำลังครุ่นคิดอะไรอยู่ล่ะ..."

เป็นจ้งนั้เหรอเนี่ย ไม่รู้สึกตัวเลยซักนิด

"ขอโทษนะ ที่ฉันไม่รู้สึัักตัว"

"ไม่เป็นไร มีเรื่องอะไรคิดอยู่เหรอ?"

"อ๊ะ ...อืม นิดหน่อยนะ"

ยูกิจ้งเอียงคอสงสัยเล็กน้อย แล้วก็พูดยังล้งเลๆ

"เอ่อ ...หรือว่า เพราะเรื่องที่ว่าถูกสารภาพรัก นะเหรอ?"

"เอ๋!?"

ตาฉันเบิกกลมโต

"ยอดเลย ยูกิจัง ทำไมถึงรู้เธอ?"

"ปละ เปเล่าหрок แคพูดขึ้นมา ....ชะ เซนส์ละมั้ง?"

ไม่รู้ว่าเพราะอายุรียังไง ยูกิจังเลยหลบตาฉัน

"จันเธอ? ใช้เซนส์รู้ได้เนี่ย สุดยอดเลยนะ ยูกิจัง"

"ไม่หрок อืม.... แล้วเป็นยังงัยเธอ"

เมื่อยูกิจังรบเร้า ฉันจึงเปิดปากพูดด้วยท่าทางลังเลใจ

"คะ คือว่านะ ...เขาบอกว่า จะรอคำตอบ นะ"

แต่ฉันพูดไม่ออกว่าฉันรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาเพราะอะไรบางอย่างด้วย

"จันเธอเนี่ย เอ่อ... คะ ดีจังเลยนะ"

"อืม...."

อืม ดีแล้วละ น่าจะดีแล้ว... อย่างนั้นสินะ"

แต่ ทำไมฉันถึงไม่สบายใจขนาดนั้นะ

'...คำตอบอะไร?'

เสียงของทสึวานูกิคุงที่ดังขึ้นกระทบหูอีกครั้ง ทำให้หน้าอกฉันเจ็บจี๊ด ไม่เข้าใจเลยว่านั่นมันหมายความว่าอะไร แต่ว่า ถ้าพรุ่งนี้ฉันให้คำตอบได้เต็มๆ ปากละก็ ความไม่สบายใจแบบนี้ จะหายไปแน่ๆ ละเนอะ? หายไปแน่ๆ เนอะ ทสึวานูกิคุง...

"สุโมโมะ?"

"...เปล่านั้น ไม่มีอะไรหрок"

ฉันหันใบหน้ายิ้มแย้มให้ยูกิจังที่เป็นกังวลให้ฉัน พอดีกับตอนที่ได้ยินเสียงของคุณพ่อดังมาจากชั้นหนึ่ง

"สุโมโมะจา~ง น้าร้อนได้ที่แล้วนะ อาบให้เรียบร้อยก่อนจะเย็นละ"

"อ๊ะ ค่ะ~"

ฉันตอบเสียงดัง แล้วยืนขึ้นจากเก้าอี้ อืม รีบๆ เข้าอาบน้ำ แล้วรีบนอนแต่หัวค่ำดีกว่า!

ฉันหยิบชุดนอนมาจากชั้น แล้วหันไปหายูกิจัง

"อ๊ะ จริงสิ ยูกิจัง วันนี้ลองอ่างอาบน้ำด้วยกันไหม?"

"เห?"

"จนถึงตอนนี้เราไม่เคยอาบน้ำด้วยกันเลยนี่นา เนอะ ตกลงมัย?"

"...เอ---!? ไม่ตกลง ไม่ตกลง!"

ฉันตะครุบจับยุกิจึงที่สายหน้าพับๆ ทำท่าจะเผ่นหนีไปไว้

"ชู โยกิจึง ถ้าส่งเสียงดังละก็ คุณพอจะได้ยินเอานะ?"

"กะ ก็มัน.... ผมอาบน้ำไม่ได้! อาบไม่ได้นะ"

"ทำไมเหรอ? อ้อ หรือว่ายุกิจึงเกลียดการอาบน้ำใช่ไหมละ โธ่ ไม่ได้น้ำ~ ต้องอาบให้สะอาดซะแล้วสิ นี่นะ!"

"ปะ ปัญหาไม่ได้อยู่ตรงนั้น.... สุ สุโมโม--!!"

ฉันรีบกดยุกิจึงที่เดินพล่านอย่างไม่ยอมยอมแพ้ไปพร้อมกับชุดนอน

ฮึๆ รู้สึกว่าถ้าได้อาบน้ำด้วยกันกับยุกิจึงตัวนุ่มฟูนี้ คงจะสนุกสุดๆ แน่ๆ เลยละ แล้วก็ ถ้ากลับให้เต็มที่ทั้งคืน ฉันจะต้องกลับมาสดชื่นได้แน่ๆ เลยละ

'...จิม พรุ่งนี้ละ ต้องพยายามให้คำตอบกับทสึวานุกิคุงให้ได้!'

หัวใจฉันสาบานคำสาบานใหม่เช่นนั้น แล้วฉันก็เดินตึกๆ ลงบันไดไป

พักกลางวันของวันรุ่งขึ้น

อดดั่งขึ้น ขณะที่ทุกคนเริ่มยืนขึ้นส่งเสียงจอแจ ฉันเก็บหนังสือเรียนลงไปในโต๊ะ พลังใช้สายตามองหาตัวทสึวานุกิคุง

ดูเหมือนว่าทสึวานุกิคุงที่พักอยู่หอพักนั้น จะซื้อข้าวเที่ยงที่บริเวณร้านขายของ พอถึงเวลาพักเที่ยง เขาก็จะออกจากห้องเรียนไปในทันที

'แต่ว่า ถึงอย่างนั้น ก็ยังมีโอกาสที่จะได้พูดคุยกันแค่สองต่อสองสินะ?'

ฉันจะส่งเสียงเรียกทสึวานุกิคุงก่อนที่เขาจะออกจากห้องเรียน แล้วหาสักแห่งที่ไม่มีคนเพื่อให้คำตอบเขา จะพูดให้เต็มปากเลยว่า "ฉันก็ชอบทสึวานุกิคุงเหมือนกันค่ะ"

แต่ทว่า พอมองดู ทสึวานุกิคุงก็กำลังจะออกจากห้องเรียนไปแล้ว ....เอ--- ทำไมถึงได้เร็วขนาดนั้นล่ะ!?

"ตะ ต้องรีบตามไป อ๊ะ"

ตอนนั้นเอง เกร็ง! เกิดเสียงดังขึ้น ฉันท่ากลองดินสอตกไปเสียได้ หวา ทำไมถึงต้องเป็นเวลานี้นะเนี่ย ระหว่างที่ฉันรีบลนลานเก็บพวกดินสอตก ยางลบที่ตกกระจัดกระจายขึ้นมา ทสึวานุกิคุงก็ออกจากห้องไปเรียบร้อยแล้ว

'ชะ ช่างของพวกนี้แล้ว เตี้ยวค้อยเก็บใส่โต๊ะที่หลังละกัน....!'

ฉันวางของในกล่องดินสอกระจายเกลื่อนบนโต๊ะ แล้วรีบวิ่งออกไปยังระเบียงเดิน

'ตอนเช้ารวบรวมความกล้าไม่ได้ เลยไม่กล้าส่งเสียงเรียก ตอนพักก็เหมือนกัน.... คะ คราวนี้ละ ต้อง
คุยกันให้เรียบร้อยให้ได้!'

ฉันท่องว่าคำตอบๆ พยายามหาตัวทสิวานุกิคุง หว้า ไปอยู่ตรงโน้นแล้วเหอเนี่ย....!

"ทสิวานุกิคุง...!"

"อ๊ะ สุมิโมะจัง"

ตอนที่ฉันกำลังจะรีบวิ่งไล่ตามแผ่นหลังที่อยู่ไกลออกไปนั้นเอง เสียงใครบางคนก็ดังมาจากข้างหลัง
ฉันจึงหยุดยืนโดยไม่ตั้งใจ

"เอ๋?"

พอหันหลังไป ก็เห็นผู้ชายในชุดกิโมโนกำลังเดินใกล้เข้ามาพาลงมือจากอีกฟากของระเบียง

เอ๋ นั่นมัน... คุณพ่อ?

ทำไมคุณพ่อที่น่าจะกำลังทำงานอยู่ที่บ้านถึงมาอยู่ที่โรงเรียนล่ะ? ฉันตกใจจนลืมเรื่องการไล่ตามทสิ
วานุกิคุงไปแวบหนึ่ง

"คุณพ่อ มีอะไรเหอคะ?"

คุณพ่อยิ้มให้พาลงยื่นห่อของเล็กๆ ที่ถืออยู่ในมือมาหาฉัน

"มาส่งของที่ลืมไว้ไงล่ะ นี่ เป็นโตะ พ่อเอามาให้ล่ะ"

"เอ๋ อ๊ะ"

จะว่าไป รู้สึกว่าฉันจะลืมไว้จริงๆ ละมั้ง เพราะในหัวมีแต่เรื่องให้คำตอบทสิวานุกิคุงเต็มไปหมด...

'อ๊ะ จะ จริงด้วย ทสิวานุกิคุงล่ะ!'

ฉันรีบกวาดสายตามอง แต่ไม่เห็นตัวทสิวานุกิคุงแล้ว ฉันคอยตักพาลงมาอย่างไม่ตั้งใจ

คุยกับเขาไม่ได้อีกแล้ว ...ทำไมกัน ทำไมถึงไม่เป็นอย่างที่คิดเลยสักนิดนะ

"สุมิโมะจัง?"

ฉันรีบเงยหน้าขึ้นเมื่อได้ยินเสียงประหลาดใจของคุณพ่อ

"อ๊ะ เปล่าค่ะ ไม่มีอะไรหรอก ขอขอบคุณเรื่องเป็นโตะนะคะ คุณพ่อ อุตสาห์มาถึงโรงเรียน ขอโทษนะคะ"

พอลงคำขอบคุณ คุณพ่อก็หัวเราะอย่างอ่อนโยน

"ไม่เป็นไรหรอก ไหนๆ ก็ทำมาแล้วด้วย พ่ออยากให้สุมิโมะจังทานนะ"

"อืม"

คุณพ่ออ่อนโยนเสมอ ฉันรู้สึกถึงความท้อแท้สิ้นหวังหายไปเล็กน้อย ฉันกอดกล่องเป็นโตะไว้ที่อกให้

แน่นอีกครั้ง

จังหวะนั้นพอดีบพอดี

"เอ้!?" ออูๆ ฅนก็รู้สึกเหมือนว่ามีใครตกใจจนแทบหยุดหายใจอยู่ใกล้ๆ ฅนจึงหันหน้าไปทางนั้น

เอ้? ยูคิซัง?

เพ็งออกมาจากห้องเรียนรีเปล่านะ ยูคิซังที่ทาทาเหมือนตกใจเพราะอะไรบางอย่าง กำลังยืนจ้องมอง ฅนกับคุณพ่อตาไม่กะพริบ

"ทะ ท่านคือ... หมายความว่ายังงัยกัน?"

ยูคิซังเปิดตากว้าง พึมพำอะไรบางอย่างอยู่

"ยูคิซัง?"

พอฅนยื่นหน้าเข้าไปมอง ยูคิซังก็กระแอมแค้น เหมือนว่าได้สติกลับมา จากนั้นก็ว่า "อะ อากิฮิเมะซัง ท่านนี้มีความสัมพันธ์อย่างไรกับคุณหรือ?" พลงใช้ทางตามองคุณพ่อ

เอ้? ฅนไม่รู้อะไรไปพักสั้นๆ สัมพันธ์อย่างไรนะเธอ เขาเป็นคุณพ่อของฅนนี่นา...

อ้อ จริงสิ เธออาจตกใจที่มีคนนอกโรงเรียนอยู่ก็ได้ ยังงัยก็ไม่ใช่เรื่องต้องปิดบังอยู่แล้วนี่ ถ้าจันก็

"คุณพ่อของจันนะ"

"เอ้---!?"

ยูคิซังทำหน้าประหลาดใจยิ่งกว่าเดิมอีก เป็นเรื่องน่าตกใจขนาดนั้นเลยหรอเงะ....? อะ หรือว่า บางที ที่จันลืมนั่นโตะแล้วคุณพ่อกำลังให้ อาจโดนมองว่าเหมือนกับเด็กเล็กๆ ละมั้ง

"อากิฮิเมะ เซย์ชิโร่ครับ ฝากตัวด้วยนะ"

ข้างตัวจันที่เผลอหน้าแดงขึ้นมา คุณพ่อยิ้มแยมเหมือนอย่างเคยอยู่

ยูคิซัง ดูเหมือนว่าจะตัวแข็งเป็นหินไปแล้ว

"ท่านพ่อของ... อากิฮิเมะซัง? ะ อย่างนั้น...."

"สุโมโมะจัง มีอะไรหรอ?"

ตอนที่ยูคิซังเริ่มพูดอะไรบางอย่าง โนบุโกะจังก็โผล่หน้าหยองมาดูจากหน้าต่างห้องเรียน

"รีบกินข้าวเถอะ ทุกคนรออยู่"

"อะ อ้อ..."

"นั่นสินะ ข้าวะ ทานช้าๆ จะดีต่อร่างกายด้วยนะ"

คุณพ่อเอียงคอเล็กน้อยแล้วยิ้ม "ถ้าจัน ผมงกลับก่อนนะ ฝากดูแลสุโมโมะจังด้วยนะ" พูดแล้วคุณพ่อก็

กลับไป

ฉันมองส่งแผ่นหลังของคุณพ่อ ตอนที่กำลังจะกลับเข้าห้องเรียนพร้อมกับยูคิซังที่เขไปจะมาเพราะอะไรบางอย่าง ....ฉันเหลือบมองทางเดินที่เชื่อมไปถึงบริเวณร้านขายของ

ยังไม่มีวิธีแหวว่าทสึวานุกิคงจะกลับมาเลย ได้ยินว่าบริเวณร้านขายของจะแน่นขนัดอยู่เสมอ ถึงจะกลับมา ในช่วงพักเที่ยงนี้ก็คงไม่มีโอกาสแล้วละ...

ลมถอนหายใจถูกพ่นออกมาสั้นๆ

'ไม่สิ ยังมีตอนหลังเลิกเรียนอีกนี่นา ...ต้องพยายามแล้วละ!'

ฉันกระตุ้นความรู้สึกของตนอย่างฝืนๆ แล้วเข้าห้องเรียนไป

***

'เส้นทางนี้เราก็คงเดินจนชินพอควรแล้วแฮะ'

ผมมองภาพเบื้องนอกผ่านๆ จากหน้าต่างที่เรียงรายกัน พลางเดินไปบนระเบียบทางเดินยามหลังเลิกเรียน

ผมเดินจากอาคารเรียนที่ผมใช้เป็นที่พักผ่อนตามปกติ ผ่านอาคารเรียนที่อยู่ตรงข้าม ออกไปข้างนอกแล้วเลี้ยวอ้อมหัวมุมไปยังด้านหลังของอาคาร ที่นั่น มีแปลงดอกไม้ของชมรมทำสวนที่อาากิฮิเมะกับยาเอโนะคอยดูแลอยู่เสมออยู่

'อาากิฮิเมะคงมาแล้วละมัง วันนี้จะได้พูดคุยกันไหมนะ...?'

ผมคิดเรื่องนั้นอย่างกระสับกระส่าย

เมื่อวานผมหลุดคำพูดที่ไม่เข้าท่าไป แถมยังแทบไม่ได้คุยกันเลย ....ถึงจะมีเรื่องที่ผมโดนบังคับจับอาบนํ้าด้วยกัน จนกลายเป็นเรื่องใหญ่อยู่ก็เถอะ...

"ไม่ๆ เราไม่ได้มองอะไรทั้งนั้น ไม่ได้มอง! เราปิดตาอยู่ตลอดนะ"

ทั้งที่ไม่มีใครรู้แท้ๆ แต่ผมกลับเปลือยพุดแก้ตัวไป จากนั้น ก็ถอนหายใจออกมา

จริงๆ เลย พ่อเป็นกับยูคิซังแล้ว อาากิฮิเมะนี่ดีดั่งสุดๆ เลยนา... เล่นซัดทุทั้งตัวผมอย่างมีความสุขโดยไม่คิดรับรู้ความรู้สึกของทางนี้เลย ล้ามากจริงๆ ...เอาเถอะ ยังไงก็ได้อยู่หรอกที่ดูท่าเธอจะรำเริงขึ้นมาแล้ว

ดูท่าว่าผมกำลังจะนึกเรื่องฟุ้งซ่านหลายๆ อย่างขึ้นมา ผมเลยรีบเบนความคิดไปที่อื่น

เอ่อ ยังไงก็เถอะ บางที ตลอดวันนี้ อาากิฮิเมะอาจจะตั้งใจจะให้คำตอบผมอยู่ก็ได้

เพราะผมเห็นว่าวันนี้ อาากิฮิเมะดูใจไม่อยู่กับเนื้อกับตัวตั้งแต่เช้าแล้ว พอตาเราสบกัน เธอก็ก้มหน้าดูอย่างผิดธรรมชาติอีกต่างหาก

'คิดไปคิดมา เราควรเป็นฝ่ายเข้าไปพูดอีกรอบจะดีไหมนะ?'

ผมคิดอย่างนั้นด้วยก็จริง แต่สุดท้าย ก็ล้มเลิกความคิดไป เพราะการจะเป็นฝ่ายพูด "คำตอบของคำสารภาพรักล่ะ?" อย่างนี้เนี่ย นอกจากจะมีเรื่องที่ผมอายุที่รู้ผลลัพท์อยู่แล้ว... ที่เหนือกว่าอื่นใด ผมยังรู้สึกว่าการเร่งอาภิเษมที่ทำทางในหัวจะเต็มต้อไปหมดแล้วเนี่ย เป็นเรื่องที่ไม่ค่อยดีเท่าไรนัก

ถึงจะนานสักหน่อย แต่หากสุโมโหมะบอกความรู้สึกของเธอให้ผมโดยไม่ต้องฝันแล้วล่ะก็ ผมก็ดีใจแล้วล่ะ

พอเลี้ยวผ่านห้วมสุดท้าย ภาพสถานที่ทำกิจกรรมอันคุ้นเคยก็ปรากฏต่อสายตาทันที อาภิเษมมารออยู่แล้ว พอสังเกตเห็นผมมา เธอก็รีบลุกยืนขึ้น

"ทลี ทลีวานุกิจ"

"อา... เราเป็นคนสุดท้ายเหรอ?"

"อะ อัม นาโกะจังไปทางนู่นอยู่นะ..."

อาภิเษมที่เหลือบมองทางเรือนกระจก แม้มริมฝีปากแน่นจนเป็นเส้นบาง ผมตกใจกับสภาพเช่นนั้นของเธอเป็นอย่างมาก

"อะ... เอ่อ คือว่า"

อาภิเษมลังเลที่จะพูดอะไรบางอย่าง เธอทำท่าจะเดินเข้ามาหาผม

'จะคุยกัน... ได้รีเปล่านะ'

ผมเอาความหวังเล็กๆ ไว้ในอก แล้วตั้งท่าจะเดินเข้าไปหาอาภิเษมเช่นกัน แต่ตอนนั้นนั่นเอง

"นี่!"

ผมตกใจที่อยู่ๆ ก็ถูกดึงตัวจากข้างหลัง พอมองดู ยูคิที่ไม่รู้วามมาตั้งแต่เมื่อไร กำลังยึดแขนผมไว้อยู่

"ฉันมีธุระด้วยนะ มาด้วยกันหน่อยจะได้ไหม?"

"กับเรา?"

"ใช่"

ผมละล้าละลังใจไปพักหนึ่งกับท่าทางที่ไม่อนุญาตให้ผมปฏิเสธของยูคิ

'...เรื่องเกี่ยวกับหยาดแห่งดวงดาวรีเปล่านะ?'

ถ้าอย่างนั้น ไว้ทีหลัง... ก็พูดไม่ออกอยู่ดี ผมเลยหันกลับไปหาอาภิเษมอย่างจำใจ

"ขอเวลาสักแป็บ พอจะได้ไหม"

"เอ๋ อ่า....อ อัม"

อาภิเษมทำท่าเหม่อลอยอยู่ครู่สั้นๆ แต่ก็รีบพยักหน้าหงึกๆ

"ถ้างั้น ขอยืมตัวหน่อยนะ ...เอ้า เร็วสิ!"

"ระ รอดี้ยวลี"

ผมรีบตามยูคิที่ดิ่งเอาๆ ไป

โทษทีนะ อากิฮิเมะ เราจะกลับมาให้เร็วที่สุดเท่าที่ทำได้... ผมขอโทษในใจเช่นนั้นไปด้วย

ถ้าเป็นเรื่องที่เกี่ยวกับหยาดแห่งดวงดาวหรือการแข่งขันประชันกันระหว่างโรงเรียนล่ะก็ คงจะไปที่ไหนซักแห่งที่ไม่มีคนละมั้ง ทั้งที่ผมคิดเช่นนั้น แต่ยูคิกลับจำเดินผ่านที่ที่ไม่น่าจะมีใครอยู่ และเข้าไปในอาคารเรียน

"ยูคิ?"

"เจี๊ยบๆ แล้วตามมาเถอะ"

เธอพูดอย่างอารมณ์เสีย แล้วเดินต่อไป มีอะไรกันแน่นะ ดูเหมือนจะโกรธๆ อะไรรออยู่ด้วยสิ

ผมเอียงคอสงสัยพลางตามหลังเธอไป จุดหมายที่ผมถูกพาไปนั้น คือห้องอาจารย์ชีววิทยานั้นเอง

จะพูดเรื่องที่ต้องให้อาจารย์ศิขารางิร่วมด้วยงั้นเหรอ? ตอนที่ผมเอียงคอสงสัยนิดๆ ยูคิก็เปิดประตูอย่างกะทันหันโดยไม่แม้แต่จะเคาะ ตะโกนว่า "อาจารย์คะ!"

"ฮึ!"

อาจารย์ศิขารางิที่นั่งอยู่หน้าโต๊ะทำงาน สะดุ้งหุดตัวโหยง

"มะ มีอะไรงั้นเหรอ อยู่ๆ ก็มาเนี่ย"

"อาจารย์ ทำไมถึงไม่ยอมบอกหรือคะ!"

ยูคิเดินฉับๆ เข้าห้อง เหมือนว่าวางมาดคุณหนูอย่างเวลาปกติลืมนึกไว้ที่ไหนซักแห่ง

"หมายความว่ายังไงเหรอ?"

ยูคิพูดอย่างกระแทกเสียงกับอาจารย์ที่เงยหน้าขึ้นมองอย่างงงงัน

"ท่านแม่ของอากิฮิเมะซัง คือท่านคารินใช่ไหมคะ?"

ท่านคาริน? ...พูดเรื่องอะไรอยู่นะ? พอผมครุ่นคิดพลางปิดประตู ยูคิก็หันมาจ้องผมเขม็งด้วยอีกคน

"คุณก็ด้วย เป็นผู้ติดตามทั้งที่ ต้องรู้มานานแล้วใช่ไหม?"

"เอะ เอ?"

"ไม่หรอกๆ ยูคิซัง คนคนนั้นนะ ทสึวานูกิคงคงไม่รู้จักแน่ๆ ...ที่สำคัญ มีอะไรเหรอ อยู่ๆ ก็พูดเรื่องนี้"

หลังจากที่ใช้สายตามองเปรียบเทียบผมที่สับสนทำอะไรไม่ถูก กับอาจารย์ที่ยิ้มเฟื่อนๆ ออกมา ยูคิก็พูดอย่างผิดหวัง

"เมื่อครู ฉันได้พบท่านสามีของท่านคารินคะ ฉันรู้จักหน้าของท่านจากหนังสือพิมพ์ตอนมีการแต่งงาน จึงจำได้ทันทีคะ"

"อา จันเธอ เป็นเรื่องวุ่นวายพอคุณเลยนี่นะ"

อาจารย์พยักหน้าเหมือนยอมรับ แล้วเลิกคิ้วขึ้นอย่างชื่นชม "ว่าแต่ รู้ข่าวเก่าไม่ใช่หน่อยเลยนะ? มันก่อนที่จะเธอจะเกิดอีกไม่ใช่เธอ"

"เรื่องนั้นแน่นอนอยู่แล้วคะ! เพราะท่านคารินคือเป้าหมายของฉันนี่คะ"

ดูท่าคุณก็จะอยู่ในสภาพเคลิ้มไปแล้ว เอ่อ คือ ถึงเราจะฟังอยู่ แต่ก็ไม่ค่อยเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไรหรอกนะ...

ยังงี้ก็ตาม ตอนที่ผมฟังอย่างไม่ค่อยใส่ใจโดยไม่เข้าใจเท่าไรนั้น ผมก็ได้รู้ว่าคุณแม่ของอาภิสิเมะมีชื่อว่า "คาริน" ซึ่งเป็นสปีเนียในตำนานที่มีฝีมืออย่างเหลือเชื่อเลยทีเดียว และเป็นผู้ที่ยุติลงไหลอีกด้วย

'และ ยุคก็กำลังโกรธเป็นฟืนเป็นไฟว่าอาจารย์ศิขารังไม่ยอมบอกเรื่องนั้นให้ตนรู้ สรุปแล้ว นี่เรา...เป็นส่วนเกิน?'

รู้สึกเหนื่อยสุดๆ ยังงี้ไม่รู้สิ

เมื่อบนอาจารย์ศิขารังอยู่พักใหญ่ๆ และพูดยกย่องสรรเสริญคนที่ชื่อ "ท่านคาริน" อย่างน้ำไหลไฟดับแล้ว ยุคก็ดูเหมือนจะพอใจพอสมควร เธอออกจากห้องอาจารย์โดยยังคงจุนเจียวอยู่เพราะอะไรบางอย่าง

จริงๆ เลย เเท่านี้ก็กลับไปหาอาภิสิเมะได้ซักที ...ผมคิด แต่ยุคที่หมุนตัวกลับมาหาผม กลับจ้องมองผมเขม็งอีกครั้งหนึ่ง

"ไม่รู้จริงๆ หรือ? เรื่องท่านคารินนะ"

"เอ? เรื่องคุณแม่ของอาภิสิเมะสินะ? ไม่รู้เลยซักนิดนะ"

"ท่านโด่งดังออกขนาดนั้นแท้ๆ...."

"แต่เรา เป็นคนของโลกนี้นี่นา"

พอผมรีบโบกมือปฏิเสธ ยุคก็จ้องตามผมต่อไปอีกซักพัก แล้วมูบปากไม่พอใจ "ถ้าอย่างนั้นก็ไม่ใช่ไร"

"โธ้ย การแข่งขันประชันกันคราวนี้มันเป็นอะไรกันแน่นะ ที่คุณเป็นผู้ติดตามก็แปลกพอแล้ว อาภิสิเมะซังยังเป็นลูกสาวของท่านคารินอีก... ไม่สิ ถึงจะอย่างนั้น ฉันก็ไม่ได้คิดจะลัดชั้นตอนซักนิดเลยนะ"

ดูเหมือนว่ายุคกำลังสับสนอะไรบางอย่างอยู่ ขณะที่มองเธอกำลังใช้นิ้วกดขมับเพื่อระงับอาการปวดหัวอยู่ ผมก็รู้สึกว่าจะต้องขอโทษเธอขึ้นมา

เพราะว่า ตัวเหตุที่ทำให้ยุคต้องกลุ้มอยู่อย่างนี้ อยู่ที่ผมครึ่งหนึ่งนั่นเอง เพราะอาภิสิเมะกำลังพยายามเพื่อทำให้ผมกลับเป็นมนุษย์ปกติได้อยู่....

'เรื่องสภาพของเราเนี่ย ยังงี้ๆ ก็ควรบอกยุคไว้ก่อนจะดีกว่าไหมนะ'

ผมรู้สึกว่ายังไงก็ทำอย่างนั้นดีกว่า จึงพูดกับยูคิ

"...คือว่า ที่จริงอาากิฮิเมะนะ รวบรวมหยาดแห่งดวงดาวเพื่อเราอยู่นะ"

"เอ๊ะ?"

พอผมเกาหัวพลงพูด ยูคิก็เงยหน้ามองผมอย่างสงสัย

ตอนนั้น ผมอธิบายเรื่องที่เกิดในเดือนพฤษภาคมให้เธอฟัง เรื่องที่ผมชนเข้ากับชายคนหนึ่งที่ไม่รู้ว่า เป็นใคร แล้วเผลอตีมีดเครื่องตีประหลาดๆ ที่ถูกชายคนนั้นส่งให้ พอรู้ตัว ตัวเองก็กลายเป็นตุ๊กตาแกะ ไปเสียแล้ว และเพื่อจะกลับเป็นเหมือนเดิม จึงจำเป็นต้องใช้หยาดแห่งดวงดาว---

"บางที อีกฝ่ายก็คงเข้าใจผิดเหมือนกัน แต่ยังไงก็เถอะ เพราะอย่างนั้น อาากิฮิเมะเลย... ยูคิ?"

ผมหุบปากลง เพราะสีหน้าของยูคิเปลี่ยนไปอย่างชัดเจน

ตอนแรก ยูคิหน้าซีด จากนั้นเดี๋ยวเดียวก็แดงขึ้น แล้วตัวเธอก็เริ่มสั่นกึกๆ และอูๆ ก็ตะโกนเสียงดัง

"มัทสึดะ--!"

"ครับๆ !?"

อุหว่า ตกใจหมดเลย! มัทสึดะซึ่งที่ดูเหมือนจะหลบอยู่ใกล้ๆ ที่ไหนสักแห่ง อูๆ ก็กระโดดด้วยท่าทาง เหมือนกลิ้งออกมา ยูคิยืนอย่างรูปปั้นนักรบเฝ้าประตูอยู่เบื้องหน้าเขาด้วยท่าทางโกรธจัด

"นายนี่มัน... ฉันพร่ำบอกว่าห้ามสร้างปัญหาให้คนอื่นแล้วใช่ไหม!!"

มัทสึดะซึ่งหดตัวเหี่ยวด้วยความกลัว นะ น่ารัก...! ไม่รู้ว่าทำไม แต่ดูเหมือนว่ายูคิจะโกรธมัทสึดะ อย่างเป็นพื้นเป็นไฟเลย แถมยิ่งกว่านั้น ข้างหลัง ข้างหลังเธอมีเมฆสายฟ้าวนล้อมอยู่ด้วย...!

ยูคิพ่นลมหายใจออกอย่างแรงฟู คงพยายามสงบใจตัวเองที่ระเบิดเสียงออกมาอยู่ จากนั้นก็หมุนตัวไป อีกด้านโดยไม่บอกไม่กล่าว

"กลับละ ...ตามฉันมา"

เธอก้าวไปสองสามก้าว แล้วหันหลังมาหาผม

"ทสึวานูกิคุง ฉันพูดกับคุณอยู่นะ"

เอ้ เรา? ผมที่ยืนนิ่งอยู่เฉยๆ เพราะเจอเหตุการณ์ที่กะทันหัน สับสนงงงวยไปหมดแล้ว

"ทำไม...?"

"ยังไงก็ช่าง ตามมาเถอะ!"

ยูคิจับแขนผมไว้ แล้วเริ่มดืงเออๆ ไม่ค่อยเข้าใจว่าอะไรเป็นอะไรหรอก แต่ดูท่าอย่าขัดใจยูคิในตอนนี้จะดีกว่า

'โทษนะ อากิฮิเมะ บางทีวันนี้คงไม่ได้กลับไปง่ายๆ เลย...'

"คะ คุณหนู! กรุณารอดด้วยครับ"

และ ผมก็ถูกดันตัวเข้ารถสีมูซึนที่ใช้รับส่งยูคิ พร้อมกับกับมัทสึดะซึ่งที่แทบจะร้องไห้ออกมาอยู่แล้ว...

จุดหมายที่ผมถูกจับนั่งรถพาไปนั้น คือคฤหาสน์ที่ยูคิอาศัยอยู่

พอนำทางผมผ่านประตูหน้าอันวิจิตรมโหฬาร เข้าไปในห้องนั่งเล่นอันโอโถงแล้ว ยูคิก็เร่งเร้าให้ผมนั่งลงที่โซฟา และก็สั่งมัทสึดะซึ่งว่า "ไปเอาหยาดแห่งดวงดาวที่ฉัรรวบรวมมาจนถึงตอนนี้มาซิ"

"หา? คุณหนู ทำไมจึง..."

"อย่าถามนา ไปเอามาสิ!"

"ครับ--!"

พอมองส่งมัทสึตะซังที่กระโจนออกไป ยุคิก็ถอนหายใจยาวเฮ้อ-- ดูเหมือนจะเหนื่อยสุดๆ ยังไงไม่รู้สิ

"ฉันทำเรื่องที่ต้องขอโทษคุณเป็นอย่างมากลงไปค่ะ"

"อา"

ผมที่ไม่เข้าใจว่าอะไรเป็นอะไร ตอบไปอย่างกำกวม ยุคิมองผม แล้วถอนหายใจยาวแรงอีกครั้ง

"พูดสั้นๆ นะ คนที่เฟลอส่งเครื่องดีมนั้นให้คุณ คือมัทสึตะของฉันยังงี้ล่ะ"

...หา?

"เอะ---!?"

เพราะตกใจอย่างหนัก ผมจึงแทบสั่นหล่นจากโซฟา

ถ้าจะสรุปเรื่องที่ยุคิเล่าให้ฟัง ณ ตอนนั้น ก็จะได้แบบนี้ ตอนราวเดือนพฤษภาคม มัทสึตะซังได้รับมอบยาแปลงร่างมาจากอาจารย์คิซารางิ แต่ว่าไม่รู้ทำไม จำนวนถึงได้ขาดไปหนึ่ง กลายเป็นเครื่องดีมของเราโทรเซนา... ก็คือของโลกนี้ ปนอยู่แทน...

"เพราะอย่างนั้น ฉันจึงต้องกลับไปฟิคุราเล่ครั้งหนึ่ง และทำให้มาร่วมการแข่งขันเข้าไปค่ะ ...ไมสิ เรื่องนั้นตอนนี้จะยังงี้ก็ช่างเถอะ"

สะ สรุปคือ ผู้ชายในตอนนั้นคือมัทสึตะซังจันเรอะ!? พะ เพราะจัน เลยรู้สึกที่เคยเห็นมาก่อนที่ไหนซักแห่งละมัง... ผมรู้สึกหน้ามืดตัวเซไปมา

โดยไม่สนใจผมที่อึ้งอยู่ ยุคิยึดหลังให้เหยียดตรงอีกครั้ง

"สิ่งที่มัทสึตะทำลงไป ถือเป็นความรับผิดชอบของเจ้านายอย่างฉันด้วยเช่นกัน ขอโทษจริงๆ ค่ะ"

ยุคิก็มึนศีรษะให้ผมอย่างมาก จนผมหวั่นไหว

"มะ ไม่หอรอก..."

"เพราะฉะนั้น แทนคำขอโทษ กรุณาเอาหยาดแห่งดวงดาวที่ฉันมีอยู่ในมือไปเถอะค่ะ"

"เอ๋?"

"การจะกลับเป็นเหมือนเดิม ต้องใช้หยาดเจ็ดหยาดไข่มุข หากรวมกับหยาดที่อาากิฮิเมะซังรวบรวมมาก็จะครบทั้งหมดไม่ใช่หรือ?"

"แต่ เรื่องการแข่งขันประชันระหว่างโรงเรียนล่ะ?"

"ค่อยตั้งต้นเริ่มใหม่อีกครั้งก็ได้ค่ะ"

"ตั้งต้นใหม่เนี่ยนะ..."

ผมลงไปหมดแล้ว เรื่องนั้นนะ แน่แน่นอนว่าสำหรับผมก็เป็นสิ่งที่ไม่ได้ต้องการสักนิดเช่นกัน แต่ว่า...

เราจะกลับเป็นเหมือนเดิมง่ายขนาดนี้เลยเหรอ? ผมดีใจครึ่งหนึ่ง แต่ก็ไม้อาจทำใจเชื่อลงได้

ขณะที่ผมยังรับกับเหตุการณ์กะทันหันไม่ได้ เสียงฝีเท้าดังดังก็ดังขึ้น

"ขอภัยที่ทำให้รบกวนครับ!"

มัทสึดะซังกลับมาอย่างรีบร้อน มือกุมขวดยใส่หยาดแห่งดวงดาวอยู่อย่างทะนุถนอม

ยูคิเหลือบมองดูมัน แล้วผายมือมาทางผมเบาๆ

"เอาให้ทสึวานูกิคงซะ"

"หา? แต่ว่า คุณหนูครับ..."

มัทสึดะซังที่ยังไม่รู้เรื่องราว มองผมกับยูคิสลับกัน

"มัทสึดะ ขอโทษให้เรียบร้อยเดี๋ยวนี้"

"คะ ครับ? เอ่อ..."

"เพราะเธอ ร่างกายของทสึวานูกิคงเลยกลายเป็นแกะดอนกลางคืนยิ่งไงล่ะ"

มัทสึดะซังทำหน้าบอกว่า "เห?"

"อะ เอ่อ หมายความว่ายังไง..."

"ก็หมายความว่า ตอนเดือนพฤษภาคม มีเรื่องยาแปลงร่างที่เธอทำหายใช่ไหม นั่นนะ ทสึวานูกิคงดื่ม ผิดเข้าไปยิ่งไงล่ะ"

ซัง ความเจียบจันเกิดขึ้น ผมมองสีหน้าของมัทสึดะซังที่ตัวแข็งโป๊ก ชิดเผื่อตกลงอย่างรวดเร็วด้วยความตั้งใจ อุหว่า... มัทสึดะซังเป็นคนที่ใส่ใจคนอื่นมาก ต้องซ็อกสุดๆ ไม่ผิดแน่

อย่างที่คิด มัทสึดะซังตัวสั่นพั๊ๆ จนน่าสงสาร

"มัทสึดะ?"

"ชะ..."

ไม่ต้อง ไม่เป็นไรหรอก... ทันทันที่ผมคิดจะพูดเช่นนั้น

"ชะ ชะ ชะ ขอภัยอย่างสูงครับ---!!"

มัทสึดะซังที่หน้าชิดเผื่อนั่งคุกเข่าคำนับผมอย่างแรง เวลาเดียวกันนั้น เพลง เสียงแหลมก็ดังขึ้น

"อะ"

เบื้องหน้าพวกเราที่มองดูอย่างงงงัน มีขวดที่แตกเป็นรอยกลิ้งอยู่ แน่่อนว่าหยาดแห่งดวงดาวที่อยู่ข้างในนั้น ย่อมบินออกมาอย่างรวดเร็วแรง...!

"เดี๋ยวลี... มัทสึตะ--!?"

ยูคิเบิกตากว้างด้วยความโกรธและยั้งขึ้น แต่ว่า แม้แต่ยูคิก็ทำทางจะตอบสนองในทันทีไม่ได้ หยาดแห่งดวงดาวทั้งหลายลอดผ่านช่องว่างที่เล็กนิดเดียวนั้น และบินลอดผ่านรูกำแพงไป

"อา...!"

คนที่ส่งเสียงเช่นนั้นคือผมหรือยูคิกันแน่ ความเจียบงันเข้าปกคลุมอีกครั้งหนึ่ง

"ชะ... ชะ ชะ ชะ ชะ ขออภัยเป็นอย่างสูงคร้าบบบบบบบบบ!!"

พร้อมกับเสียงร้อง ก็มีเสียงโป๊ก! ดังขึ้น มัทสึตะซึ่งที่อยู่ในท่านั่งคุกเข่าแล้ว ก้มศีรษะลงยิ่งกว่าเดิม และกระแทกหัวเข้ากับพื้นอย่างแรงเสียงยิ่งกว่าแรง

"มะ! มัทสึตะ--!?"

ผมรีบวิ่งเข้าไปหาพร้อมยูคิ ก็พบว่ามัทสึตะซึ่งหมดสตินอนนับดาวไปเรียบร้อยแล้ว

"ขอโทษจริงๆ ขอโทษจริงๆ ค่ะ...!"

ยูคิก้มศีรษะลงจนหน้าผากแทบจรดเข่า ผมจึงตอบอย่างรู้สึกลำบากใจ "มะ ไม่เป็นไรหรอก"

ตั้งแต่ที่มัทสึตะซึ่งหมดสติไป เวลาก็ผ่านไปแล้วหลายสิบนาที ผมหย่อนก้นนั่งจุ่มน้อกอยู่บนโต๊ะข้างโซฟา ...ในร่างของยูคิจึง ขณะที่หัวหมุนทำอะไรไม่ถูกอยู่นั้น กลางคืนก็มาเยือน ผมจึงกลายร่างเหมือนอย่างเคย ถึงยูคิจะเป็นคนของฟิราเล่ เลยถึงโดนเห็นตัวก็ไม่ใช่ไรก็เถอะ

ยังงี้ก็ตาม มัทสึตะซึ่งก็ยังคงนอนเหยียดยาวบนโซฟาอย่างไม่ได้สติอยู่

หลังจากที่จับมัทสึตะซึ่งนอนบนโซฟาไปก่อนแล้ว ยูคิก็นึกว่าถ้าจะบินไปหาหยาดตั้งแต่ตอนนี้เลย แต่ผมห้ามเธอไว้ ผมไม่อยากบอกยูคิให้ทั้งมัทสึตะซึ่งที่หมดสติอยู่แล้วไปหาหยาดมาให้ผม และไม่ยากให้ทำด้วย

"ไม่เรียกหมอจะดีเหรอ?"

"ค่ะ ดูเหมือนแค่หมดสติเฉยๆ เท่านั้นเอง..."

ขณะที่ก้มลงมองมัทสึตะซึ่งด้วยท่าทางเป็นห่วงอย่างมาก ยูคิก็นึกหายใจเฮือก อย่างแรง

"ก่อเรื่องเดือดร้อนให้อีกแล้วแบบนี้เนี่ย มัทสึตะซึ่งนี่จริงๆ เลย..."

"เราไม่คิดว่าเดือดร้อนหรอก ไม่ต้องใส่ใจก็ได้"

"แต่แบบนั้นฉันไม่พอใจหรอก"

ยุคก็ดริมผีปากแนน

"ยังไงก็เถอะ ฉันจะรับผิดชอบเรื่องหยาดที่เหลืออยู่..."

"เอ่อ คือ เรื่องนั้นก็ไม่ต้องใส่ใจหรอกนะ"

"ก็ในเมื่อ..."

ตามจริงแล้วนะ ผมคิดอยู่หรอกว่าตกที่นั่งลำบากแล้วสิ แต่ไม่รู้ทำไม ผมไม่ค่อยรับร่อนอย่างตอนที่กลายเป็นยุคก็จิงในครั้งแรก เพราะ...

"อาากิฮิเมะ พยายามให้เราอยู่นะ"

คำพูดนั้นลื่นออกมาจากปากผมเอง

...ใช่แล้ว เราเชื่อในตัวอาากิฮิเมะ หากเป็นอาากิฮิเมะที่พยายามสุดกำลังอยู่เสมอแล้ว จะต้องทำอะไรสักอย่างให้เราแน่นอน

อีกอย่าง... ผมอยากให้ความสำคัญกับความรู้สึกของอาากิฮิเมะที่ตั้งใจพยายามเพื่อยุคก็จิงด้วย

"ถ้าเป็นอาากิฮิเมะ เราจะต้องรวบรวมหยาดทั้งเจ็ดครบสำเร็จแน่นอน"

ยุคก็จิงมองใบหน้าของผม จากนั้นก็ถอนหายใจอย่างที่ทำให้ความรู้สึกต่างจากเมื่อครู่เล็กน้อย

"...สรุปคือ ฉันเข้าไปยุ่งไม่เข้าเรื่องจิงสินะ?"

ผมโดนบ่นพึมพำใส่ เลยเอียงคอสงสัย "เอ?" แต่ยุคก็กลับพูดต่ออย่างไม่ลังเล

"เข้าใจแล้วค่ะ จนกว่าอาากิฮิเมะซึ่งจะรวบรวมหยาดเสร็จ ฉันจะไม่ยื่นมือเข้ายุ่งเรื่องการรวบรวมหยาดค่ะ"

"เอ--?"

อะไรเนี่ยๆ พูดอะไรกะทันหันอีกแล้ว!?

"คุณอยากให้อาากิฮิเมะซึ่งรวบรวมหยาดให้ไข่มุกละ?"

"เอ? เปล่า เปล่า..."

เอ้ย เป็นจิงหรือหะ? ผมพูดออกไปด้วยความหมายอย่างนั้นจิงหรือ? ตอนที่ผมคิดอยู่นั้น ยุคก็พูดต่อไปเรื่อยๆ

"ยังไงก็ตาม! นอกจากทำให้คุณลำบากมาตลอด แล้วยังแข่งกันรวบรวมหยาดที่ใช้เพื่อทำให้คุณกลับเป็นเหมือนเดิมอีก แบบนั้นมันขัดกับวิถีของฉันค่ะ ดังนั้น จนกว่าอาากิฮิเมะซึ่งจะรวบรวมหยาดแห่งดวงดาวทั้งเจ็ดหยาด และคุณกลับเป็นปกติ ฉันจะไม่เข้าร่วมการแข่งขันประชันกันระหว่างโรงเรียนค่ะ! ขอสาบานโดยใช้เรเดิ้ลนี้เป็นพยาน!"

พร้อมกับคำพูด เธอก็ยกมือขวาที่สวมแหวนอยู่ขึ้น

"มะ ไม่ต้องหรอก ไม่ต้องทำอย่างนั้นก็ได้"

จะทำอะไรก็หยุดเท่านั้นเหอะ! ผมรีบโบกมือปั๊บบ๊

ถึงการที่ผมตกอยู่ในสภาพอย่างตอนนี้นั้น อาจเป็นเพราะมีทลิตะซังจริงๆ ก็ตาม แต่ถึงจะเพราะอย่างนั้น ก็ไม่เห็นมีความจำเป็นที่ยุติจะต้องทำถึงขนาดห้ามตัวเองจากการแข่งขันเลยไม่ใช่รึ?

ผมลองพูดเช่นนั้นออกมา แต่ยุติกลับยังคงหัวแข็ง "เรเดิ้ลถือเป็นสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ต่อสปีเนีย ฉันสาบานต่อสิ่งนี้ไปแล้ว จึงจะไม่เปลี่ยนความคิดคะ"

'ละ ลำบากจริงแะ...'

ผมงุนงงจนทำอะไรไม่ถูกเลย ตอนนั้นเอง

อyyə ที่ปลายนิ้วของยุติก็เกิดแสงขึ้น ผมจึงตกใจจนแทบหยุดหายใจ

เพราะ จากอัญมณีสีฟ้าที่ประดับนิ้วนางมือขวานั้น อyyə ก็มีแสงเข้มหลังไหลออกมา ฟาง!

"นี่มัน...!"

หน้าตัวผมที่ส่งเสียงตกใจขึ้น ยุติหรือตาลงเงียบๆ

"ดูเหมือนว่าหยาดแห่งดวงดาวจะตกลงมาแล้วสินะ...!"

และเธอก็ลุกขึ้นพรวด

นี่คือ แสงจากแหวนของยุติอย่างนั้นเธอ...! ผมจ้องมองมันด้วยความประหลาดใจเล็กๆ

วินาทีที่แหวนของอาากิฮิเมะส่องแสงออกมานั้น จนถึงตอนนี้ผมเห็นมานับครั้งไม่ถ้วนแล้ว มันเจิดจ้าจนแทบตา แต่ก็เป็แสงประหลาดที่ดูนุ่มนวลอย่างบอกไม่ถูก...แสงนั้นให้ความรู้สึกเช่นนั้น แต่ว่าแหวนของยุตินั้น ปล่อยแสงที่เข้มแข็งราวกับจะสัมผัสได้กระทั่งความเข้มงวดของเธอ เป็นแสงสีฟ้าที่คมยิ่งกว่า และชี้ตรงไปยังทิศทางเดียว

รู้สึกว่า ยอดไปเลยแะ แสงแตกต่างกันหลากหลายตามแหวนกับผู้ใช้หรือไงกันนะ

"นี่ ยุติ นี่มัน... เอ--?"

ตอนที่ผมกำลังจะเข้าไปถาม ผมก็ต้องเบิกตากว้าง เพราะพอเห็นยุติที่เปลี่ยนแหวนเป็นคทาแล้วร้ายคาถาอะไรบางอย่าง ในพริบตาเดียว เธอก็เปลี่ยนไปอยู่ในชุดของอัศวาริสแล้วนั่นเอง

"มีอะไร? ตกใจขนาดนั้นนะ"

"ก็ มะ เมื่อก็ เธอแปลงร่างไม่ใช่หรือ?"

"หา? แน่อน เราจะไล่ตามหยาดแห่งดวงดาวนี้ เรื่องธรรมดาอยู่แล้ว"

ผมขอกินิดๆ อีกครั้ง กับท่าทางของอัศวาริสที่ไม่เปลี่ยนไปเลย ถึงจะบอกว่าเรื่องธรรมดาที่เถอะสำหรับผมแล้วมันไม่ธรรมดาเลยสักนิด เพราะอาากิฮิเมะต้องรีบเปลี่ยนชุดด้วยกำลังของตัวเองเสมอ นั่นเอง ถ้าเป็นสปีเนียที่ชำนาญแล้ว จะทำได้ถึงขนาดนั้นเลยเธอเนี่ย...

โดยไม่สนใจผมที่ตะลึงอยู่ อัศวาริสชี้นิ้วไปยังทางออก พูด "ไปกันได้แล้ว"

"คุณจะไปหาอาากิฮิเมะซึ่งไข่ม่มละ อีกร่าง ฉันต้องพูดเรื่องการระงับการแข่งชันด้วย"

"มัทสึดะซึ่งละ?"

พอพูดเช่นนั้น อัสพัรส์ก็เหลือบตาลงมองแค่แวบเดียว

"...ปล่อยให้นอนไว้นั้นละ ฉันว่าคงไม่เป็นไรแล้ว แต่ถึงจะพาไปตอนนี้ ก็คงจะไม่มีประโยชน์หรอก" เธอขีดคางสะบัดขึ้น

จากคำพูดที่จริง ๆ คงเป็นห้วงมัทสึดะซึ่งอยู่ ...อัสพัรส์นี้ปากไม่ตรงกับใจเลยแฮะ

อัสพัรส์จับผมวางบนไหล่ แล้วรีบขึ้นไปบนเมืองยามค่ำคืน

พอคิดถึงอาากิฮิเมะที่คงกำลังไล่ตามหยาดอยู่คนเดียวขึ้นมา ผมก็หวังอยากให้จุดหมายปลายทางอยู่ไม่ไกลนัก แต่ก็โชคที่การเดินทางกับอัสพัรส์จบลงในเวลาสั้น ๆ

จุดหมายที่ไปถึงนั้น คือสวนสาธารณะที่อยู่บริเวณศูนย์กลางของเมือง แสงจากหวนส่องผ่านทางเข้าสวนสาธารณะ ชี้ลึกลงทางด้านใน ข้ามผ่านพุ่มไม้เข้าไป

'หมายความว่า หยาดคราวนี้ ตกลงในที่ไหนสักแห่งของสวนสาธารณะนี้อย่างนั้นหรือ?'

อัสพัรส์เอาผมลงที่ด้านหน้าทางเข้าเล็กน้อย แล้วพูด "ฉันจะเฝ้าดูสถานการณ์อยู่ด้านหลัง" แล้วก็หายไ้ ดูท่าจะไม่มีความคิดที่จะยื่นมือเข้าแทรกจริงๆ เธอคงเป็นประเภทที่พอตัดสินใจทำลงไปแล้ว ครึ่งหนึ่ง จะต้องทำให้สำเร็จละมั้ง

'แล้ว ตอนนี้มันใช้เวลาคิดอย่างนั้นซะที่ไหนละ ...อาากิฮิเมะอยู่ไหนกันนะ?'

ผมเปลี่ยนไปขึ้นยืนบนเรซิป แล้วบินลุลม ไปทางสวนสาธารณะ และก็ได้ยินเสียงของอาากิฮิเมะ "อ๊ะ ยูก็จัง"

"สุโมโมะ ...เอ?"

อาากิฮิเมะไม่ได้สวมชุดสำหรับเก็บหยาด เธออยู่ในชุดลาลอง สวมเสื้อคลุมมีฮู้ดสีชมพู และมีนัสเกิร์ตที่ทำจากผ้าฝ้าย

"ชุด ที่ใส่เก็บหยาดทุกทีละ?"

"อะ อืม คือว่านะ วันนี้ฉันรู้สึกว่ายังไงก็ต้องรีบนะ เลยไม่ได้ใส่มานะ"

ดูไปก็ท่าจะรีบมาจริงๆ เพราะเธอหอบหายใจแฮกๆ อยู่

"...?"

ไม่รู้ทำไม ผมถึงกังวลในท่าทางเช่นนั้นของอาากิฮิเมะ จะว่ากระวนกระวายก็ใช่ แต่ก็ดูจิตใจไม่สงบอย่างประหลาดๆ...

"ไปกันเถอะ ยูก็จัง"

"อะ อืม"

'ตอนนี้ไม่ใช่เวลามากังวลเรื่องหุ่นเรื่องนี้ซักหน่อย...'

หยาดแห่งดวงดาวนั้น เมื่อเวลาผ่านไปมันก็จะหายไป จึงต้องหาให้เจอก่อนหน้านั้น ผมเลยสะบัดข้อสงสัยดังกล่าวทิ้งไป แล้วขึ้นเกาะที่ไหล่ของอาากิฮิเมะอย่างเคย

สวนสาธารณะนั้น มีรูปร่างเหมือนตัวอิรารานะ "คุ (<) " มันไม่ได้กว้างขวางเท่าไร แต่มีต้นไม้มากมาย พอเราก้าวเดินเข้าไปจากทางเข้าเรื่อยๆ ก็พบกับลำธารขุดเล็กๆ อยู่

ถ้าพูดๆ ดู มันเหมือนสวนสาธารณะสำหรับเด็กที่ใหญ่หน่อยมากกว่าละมั้ง เพราะตามที่อาากิฮิเมะพูด ดูเหมือนว่าที่จริงแล้ว มันกลายเป็นสนามเด็กเล่นที่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็กๆ ที่สุดไปแล้ว

"ที่ที่มีน้ำอยู่บริเวณนี้ ก็มีแต่ลำธารนั่นล่ะ"

พูดแล้วอาากิฮิเมะก็ชี้ไปยังกระแสน้ำแคบๆ

เพราะลำธารนี้ถูกสร้างขึ้นเพื่อเด็กๆ กระแสน้ำจึงไหลช้า ความลึกก็ถึงแค่ประมาณเข่าของอาากิฮิเมะเท่านั้นเอง แต่ว่า... ผมเอียงคอสงสัย

'ทั้งที่มองผ่านไปถึงข้างในได้พอควรแท้ๆ แต่ไม่เห็นมีหยาดอยู่ตรงไหนเลยนี่?'

ถ้าไม่มีน้ำอื่นแล้ว หยาดแห่งดวงดาวก็... น่าจะตกมาที่นี้ หากลักษณะที่ว่าถูกดึงดูดโดยน้ำนั้น เป็นลักษณะร่วมกันของทุกหยาดแล้วละก็

"หายไปไหนกันนะ"

อาากิฮิเมะก็มองรอบๆ อย่างกระวนกระวาย ดูเหมือนจะร้อนรนสุดๆ เพราะอะไรสักอย่าง

"ต้องรีบ... ต้องรีบหา"

"สุโมโมะ... เต๋ยวสิ"

วินาทีที่ผมตั้งใจจะบอกให้สงบใจลงก่อน อยู่ๆ อาากิฮิเมะก็ลงไปในน้ำทั้งที่ยังสวมรองเท้าอยู่ ผมจึงตกใจมาก

"ต้องรีบหาให้เจอ ไม่งั้นมันจะหายไป... ร้าย"

"สุโมโมะ!"

เพราะสะดุดหินเล็กๆ ที่อยู่ก้นลำธารที่ยังไม่รู้ ตัวอาากิฮิเมะจึงล้มลงไปด้วยแรง เธอใช้มือยันลงไปใต้น้ำได้อย่างหวุดหวิด จึงพ้นจากการเปียกโชกทั้งตัวได้ แต่เหงื่อเย็นๆ กลับไหลออกมา

"มะ ไม่เป็นไรนะ?"

"อ...อ้อ แค่เปียกนิดหน่อยเอง... ทะ ที่สำคัญ ต้องรีบหาให้เจอก่อน"

คำตอบที่ได้รับยังคงคลุมเครือ เธอยืนขึ้นอย่างโซเซอีกครั้ง สะบัดน้ำออก แล้วมองดูรอบๆ ด้วยใบหน้าที่แทบจะร้องไห้ออกมา

"ทำยังไงดี ไม่เจอเลยละ ทำไม่ได้... ฉันหาไม่เจอหรอก"

"สุ สุโมโมะ?"

เป็นอะไรกันเนี่ย!? ผมอึ้งอ้าปากค้างไป เพราะท่าทางของเธอเห็นได้ชัดว่าประหลาดจริงๆ

ที่ผ่านมาก็เถอะ ก็มีเรื่องที่เราไม่เห็นหยาดอยู่บ้างเหมือนกัน ทั้งเรื่องที่ไม่สามารถเก็บหยาดได้จนหลุดหายไปเลยก็มี แต่การที่แทบจะร้องไห้ออกมา เหมือนกับถูกอะไรสักอย่างไล่ตามอยู่แบบนั้น... ดุยังไงก็ประหลาดเห็นๆ

"สุโมโมะ เป็นอะไรไปนะ"

ผมถามเธออย่างทนไม่ได้ โดยที่ยังจับไหล่ที่สั่นกึกๆ อยู่

"เอะ...เอ๋?"

"วันนี้สุโมโมะแปลกไปนะ เกิดอะไรขึ้นใช่ไหม?"

"ปละ เปล่าหรอก ไม่มีอะไร... ไม่มีอะไรหรอกนะ"

"จะเป็นอย่างนั้นได้ไงล่ะ ลองเล่ามาสิ"

อาากิฮิเมะกัดริมฝีปากแน่น เป็นเรื่องที่ไม่อยากบอก... ที่บอกผมไม่ได้ อย่างนั้นหรือ?

แต่ว่า หลังจากความเจ็บปวดนั้นๆ ผ่านไป เสียงที่ฟังดูธรรมดาๆ ค่อยๆ ลอดออกมาจากปาก

"เอ่อ... คือว่านะ"

"อืม"

"คนที่ฉันชอบ... ทสึวานุกิคุงนะนะ"

เอ๋? ผมสะดุ้งเมื่อชื่อที่ผมไม่เคยนึกถึงออกมาจากปากเธอ

"ฉันบอกแล้วสินะ ว่าเขาบอกว่าชอบฉันนะ"

"อ...อืม"

แล้ว...?

"ฉันว่าจะตอบเขานะ แต่ว่า มันไม่ราบรื่นเลยซักนิด... จังหวะก็ไม่ตรงกัน พอเป็นอย่างนั้น ฉันก็กังวลขึ้นมาเรื่อยๆ เรื่อยๆ..."

"สุโมโมะ...?"

"ทสึวานุกิคุงนะนะ ...ไม่ได้พูดชัดถ้อยชัดคำว่า มาคบกันเถอะ หรือกะ เพราะอย่างนั้น บางที..."

ผมเห็นว่าน้ำตาเอ่อล้นขึ้นมาที่ตาของอาากิฮิเมะ

"...ที่เขาบอกว่าชอบฉันนะ อาจจะไม่ใช่คำสารภาพรักก็ได้"

"ฮะ!"

"เขาบอกว่าชอบฉันก็จริง แต่อาจหมายความว่าไม่ได้เกลียดเฉยๆ ก็ได้..."

ในที่สุดอาากิฮิเมะก็ร้องไห้ น้ำตาร่วงพลอย และสวนผม... ก็กำลังอึ้งตกใจอยู่

'เป็นเพราะเรา... อย่างนั้นหรือ'

เราทำให้อากิฮิเมะหวั่นใจขึ้นหรือ เพราะเรา...เพราะเราทำอะไรจริงๆ กลางๆ อย่างนั้นหรือ?

เรารู้อยู่แล้วว่าอาากิฮิเมะชอบเรา จึงเผลอตัววางใจกับเรื่องนั้น ...แต่ว่า จริงด้วยสิ หากมองจากอาากิฮิเมะแล้ว พวกเรายังอยู่ในสภาพที่ยังไม่ได้ตกลงอะไรกันเลยสักอย่างนี่นา ทั้งที่เป็นอย่างนั้น เรากลับแสดงท่าทางที่ไม่ชัดเจนมาตลอด จนทำให้อากิฮิเมะกังวล ไม่สบายใจ

'ฮืม อะไรกันเนี่ย เรานี่มัน...!'

ผมกำมือแน่น

'ที่ว่าอย่าเร่งอาากิฮิเมะคงจะดีกว่า ที่ทำให้ตัวเองเป็นฝ่ายเริ่มพูดมันน่าอาย ไ้พวกนี้เนี่ย ทั้งหมดเป็นการคิดเอาเองอย่างเห็นแก่ตัวหมดเลยไม่ใช่ไร้ใจเล้า...!'

"ฉันไม่รู้... ฉันไม่รู้ว่าจะทำยังไงดีนะ..."

อาากิฮิเมะจับคทาด้วยมือทั้งสองข้าง พยายามกลั้นเสียงสะอื้นอยู่

"ฮิ... ฮึก..."

"สุ... สุโมโมะ"

หัวสมองผมที่จะบอกว่าควรพูดกับเธอยังไงดี ไม่ได้ทำงานเลย ผมเพียงแต่ร้องออกไปอย่างสุดชีวิต

"กะ การบอกความรู้สึกให้ใครซักคนรู้ละ มันต้องใช้ความกล้าละ!"

อาากิฮิเมะมองผมด้วยตาที่โชกไปด้วยน้ำตา

"พะ เพราะฉะนั้น ...ไม่มีทางบอกว่าชอบอย่างง่ายๆ แบบนั้นหรอก เขาต้องรวบรวมความกล้าพูดออกมาแน่ๆ เลยละ!"

"จะ... จันทรอกหรือ"

"ใช่แล้วละ!"

"แต่... แต่ว่าละ ถึงจะเป็นอย่างนั้นก็เถอะ... แต่ จ...ฉันให้คำตอบเขา... ไม่ได้นะ"

อาากิฮิเมะสะกิดคำพูดออกมา พลังสะอื้น ฮึก ฮึก ผมรวบรวมพลังใจพูดกับเธอ

"ไม่เป็นไรหรอก อย่างสุโมโมะนะทำได้อยู่แล้ว"

"ยูกิ จั..."

"เพราะสุโมโมะนะ ไม่ใช่คนอ่อนแออย่างนั้นซักหน่อยนี่นา!"

อาากิฮิเมะมองผมอย่างตลกใจเล็กน้อย พะ พุดเกินไปหน่อยรีเป่านะ...?

ปรีๆ ดวงตากลมโตกะพริบอยู่หลายครั้ง ใจผมเต้นจนแทบกระเด็นออกมา เพราะอาากิฮิเมะมองผมราวกับจะมองเข้าไปในใจ... แต่ใบหน้าเธอกลับยิ้มอย่างดีใจนั่นเอง

"ยูกิจึงเนีย... ยอดไปเลยนะ"

"เอ๋?"

"ยังกับเข้าใจความรู้สึกของทสึวานูกิคุงเลยละ"

ผมเปลอสะดั่งอีกครั้งกับคำพูดนั้น

"จริงด้วยเนอะ ...อืม ทสึวานูกิคุงก็คงพยายามสุดๆ เลยด้วยละเนอะ"

อาากิฮิเมะพูดเหมือนจะพูดให้ตัวเองฟัง แล้วเช็ดน้ำตาที่ไหลอาบแก้มออก

"ฉันก็ต้องไม่มัวกังวลเล็กๆ น้อยๆ ต้องพยายามด้วยละเนอะ"

ใบหน้าของอาากิฮิเมะที่เผยยิ้มเช่นนั้นออกมา ดูสดใสขึ้นเรื่อยๆ อย่างรวดเร็ว...

"ผมว่าสุโมโมะยิ้มแย้มไว้จะดีกว่านะ"

หว่า นี่เรา พูดอะไรอยู่เนีย...! เรื่องแบบนั้น เรื่องที่ถ้าเป็นปกติคงอายจนพูดออกมาไม่ได้แน่ๆ อย่างนี้นะ

อาากิฮิเมะพยักหน้าโดยไม่สนใจผมที่เริ่มลนลาน และยิ้มอย่างสดใสยิ่งกว่าเดิม

จากนั้นเธอก็พูดพึมพำด้วยปากที่เม้มอยู่

"...อืม ยูกิจึง ขอขอบคุณนะ"

ตอนที่ผมเริ่มเคลิ้มกับสีหน้าอันอ่อนโยน จนเผลอลืมกระทั่งสถานการณ์ตอนนี้ไปนั่นเอง

"อ๊ะ...!?"

ผมกับอาากิฮิเมะส่งเสียงตกใจขึ้นพร้อมกัน

เพราะเรซิปที่อาากิฮิเมะกอดไว้ยุ้นั้น อยู่ๆ ก็ส่องแสงสว่างขึ้นมานั่นเอง

"คาถาใหม่...? สุโมโมะ ขออดูหนังสือหน่อย!"

"อ๊ะ อืม"

อาากิฮิเมะรีบกางหนังสือออก หน้าหนังสือเปิดออกพับๆ แล้วตัวอักษรที่ส่องแสงรางๆ ก็ปรากฏขึ้นมา

"ยูกิจัง เขียนไว้ว่าอะไรเหรอ?"

"รอเดี๋ยวนะ เอ่อ..."

เราเทียบมันกับตารางตัวอักษรที่อาจารย์ศิขารางิแนบไว้ให้ พลังอ่านอักษรนั้นด้วยกันสองคน

อาากิฮิเมะค่อยๆ กล่าวคาถานั้นออกมา

"สปิริโอ... โรซา บลอสซัม... ้วย!?"

ทันทีที่อาากิฮิเมะกล่าวจบ แหวนก็ส่องแสงวาบ

แสงที่มีเจดสีอันอบอุ่น แตกต่างไปจากแสงที่เป็นสัญญาณบอกทางที่ซับซ้อนหายาดแห่งดวงดาว พริ้งพรุออกมาวาดเป็นวงขดเกลียว พอเห็นเช่นนั้นปั๊บ มันก็เข้าห่อหุ้มร่างกายของอาากิฮิเมะในทันที

"สโมโมะ... อ๊ะ!"

แสงนั้นหายไปในพริบตาเหมือนกับตอนที่มันปรากฏ ผมส่งเสียงตกใจออกมาเป็นรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้แล้ว

"สโมโมะ ชุด! ชุดเปลี่ยนไปแล้ว!"

"เอ๋? อ๊ะ! จริงด้วย"

ชุดของอาากิฮิเมะเปลี่ยนเป็นชุดที่ใส่สำหรับเก็บหายาดแล้ว หมวกที่มีรูปทรงเหมือนจันทร์เสี้ยว ชุดวันพีชสีครีม และเสื้อสีขาวกับรอกเท้าบุทยาว อาากิฮิเมะเบิกตาโตพลงก้มลงมองดูสภาพของตัวเอง

"สโมโมะ นี่คงเป็นคาถาเปลี่ยนร่างละมัง?"

ตอนที่ยูคิเปลี่ยนร่างเป็นอัสปาริส ก็รู้สึกว่าจะใช้คาถานี้เนนา

"จะ จั้นเหรอ แต่ว่า แค่ชุดเปลี่ยนเท่านั้นเอง ตัวฉันไม่ได้..."

อาากิฮิเมะพูดค้างไว้ แล้วก็ปิดปากในทันใด มือของเธอนั้นค่อยๆ วางลงบนหน้าอก

"อา... แต่บางที ใจฉันอาจเปลี่ยนไปแล้วก็ได้"

"ใจ?"

"อืม..."

ใบหน้าของอาากิฮิเมะที่พยักหน้าลงมานั้น ดูมีความสุขอย่างบอกไม่ถูก ผมจึงเริ่มเคลิ้มไปโดยไม่รู้ตัว

"อ๊ะ ยูกิจัง หนังสือมันส่องแสงอีกแล้ว!"

"เอะ เอ๋--!?"

พอผมลดสายตาลงตามเสียงของอาากิฮิเมะ ก็เห็นเรชิปีปลดปล่อยแสงออกมาอีกครั้งจริงๆ คาถาใหม่ปรากฏออกมาอีกแล้วจั้นเหรอ!?

"ยะ ยังไงก็ลองดูกันก่อนเถอะ"

ผมเอาตัวขึ้นไปบนหน้ากระดานที่เปิดออกช้าๆ อย่างเป็นธรรมชาติ แล้วไถ่ตัวไปตามตัวอักษร อย่างที่คิด ตรงนั้นมีคาถาอีกหนึ่งบทปรากฏขึ้นมา อากิฮิเมะเฝ้าปากกรายมันอย่างช้าๆ

"รีเพรีโอ ลูเมน"

เหมือนอย่างที่ผ่านมา การเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นเพียงชั่วพริบตาเดียว ทันทีที่อากิฮิเมะกล่าวคาถาลำธารที่ไหลผ่านบริเวณเท้าก็เริ่มสั่นกระเพื่อมอย่างรุนแรง

น้ำกระเพื่อมขึ้นลงราวกับผืนทะเล ต่อจากนั้น ที่ผิวน้ำนั้นก็มิแสงราวกับสายฟ้าฟาดวิ่งผ่าน

"หว่า!"

เบื้องหน้าพวกเราที่ตะลึงจนลืมหายใจ แสงอันคมกริบได้เต็มเต็มทั้งลำธารภายในพริบตาเดียว และวินาทีต่อมา มันก็มาบรรจบกันที่จุดจุดหนึ่ง

"ยูกิจัง ตรงนั้น! หยาดแห่งดวงดาว!"

อากิฮิเมะร้องอย่างดีใจแล้ววิ่งออกไป ไม่ผิดแน ญ ที่ที่สองแสงสว่างออกมานั้น ผมเห็นเช่นกันว่ามีจุดแสงเล็กๆ ลอยขึ้นๆ ลงๆ อย่างช้าๆ อยู่

นี่เอง คาถาเมื่อกี้คือพลังที่ช่วยให้เราเห็นหยาดแห่งดวงดาวที่มองไม่เห็นจันสิ้นะ!

"ถ้าอย่างนี้ จะหนีไปไหนก็ไม่คลาดสายตาหรอก! รอเดี๋ยวนะ ฉันจะรีบดักเดี๋ยวนี้นะ"

"ฮัม!"

อากิฮิเมะวิ่งผ่านระยะทางสั้นๆ ด้วยการเคลื่อนไหวที่ไร้ซึ่งความลังเล ต่างจากเมื่อกี้โดยสิ้นเชิง แล้วหันควาเข้าหาหยาดแห่งดวงดาว

"ฟรุ ลาดี้"

ราวกับจะตอบสนององคาถานั้น หยาดลอยขึ้นมาจากใต้น้ำ แล้วลอยวนไปมาบนท้องฟ้า และมาหยุดสงบลงที่ปลายคทาของอากิฮิเมะ

"ได้แล้ว หยาดที่สี่...!"

อากิฮิเมะร้องดีใจ แล้วรีบหยุดหยาดแห่งดวงดาวลงขวดแก้วเล็กๆ ที่เตรียมมา หยาดที่หยุดตั้งลงไปเริ่มส่องประกายแสงสีเขียวราวๆ

หยาดแห่งดวงดาวหยาดที่สี่ ลงไปอยู่ในนั้นเรียบร้อยแล้ว

ผมถอนหายใจเฮ้อ--- ออกมา

'รอดไป...! ถึงตอนแรกเราจะสงสัยอยู่ว่าจะเป็นยังไงก็เถอะ'

อย่างที่คิด อากิฮิเมะนี่ยอดไปเลย เธอเรียนรู้คาถาใหม่ๆ ได้คาถาแล้วคาถาเล่า และเติบโตขึ้นเรื่อยๆ อย่างก้าวกระโดด เรื่องนั้น ผมรู้สึกดีใจราวกับเป็นเรื่องของตัวเอง จึงพยักหน้าอ้อมๆ เเบาๆ

ถ้าเป็นอาภิเษิมะล่ะก็ ต้องรวบรวมหยาดทั้งเจ็ดได้หมดแน่นอน ไข่แล้ว ถ้าเป็นอาภิเษิมะในตอนนี้ล่ะก็

"...ยูกิจัง คือว่านะ"

"อืม?"

ผมหันสายตาไปยังเสียงที่ได้ยินเข้ามา ก็เห็นอาภิเษิมะหรือตาจ้องมองหยาดในขวดอยู่

"ฉันทะนะ จนถึงเมื่อก็ ฉันทดหู่มาจริงๆ ละ แต่ว่านะ ฉันคิดว่าเป็นเพราะใจฉันเปลี่ยนไป... ก็เลยใช้คาถาใหม่ได้ละ"

"ใจ เปลี่ยนไป?"

"อืม คำพูดของยูกิจังนะนะ สองสว่างพริบในใจฉันยังกับพระอาทิตย์เลยละ... ขอบคุณนะ ยูกิจัง"

อาภิเษิมะยิ้มให้ จนหน้าผมร้อนผ่าวขึ้นมา พะ พอได้ยินอย่างงั้นแล้ว มันเขินสุดๆ เลยนะ...! ्हังๆ ที่สุโมโหมะที่คิดเรื่องอย่างนั้นได้นั้นแหละ ที่สำหรับผมแล้ว เป็นคนที่สองสว่างเจิดจ้ากว่าผมเยอะแท้ๆ

"เอ่อ คือ..."

ผมหน้าแดงก้ำกั้วลว่าจะตอบว่าอะไรดี แต่ช่วงเวลาที่นาอายนั้นก็จบลงในทันใด

"---ดูท่าจะพอทำได้ขึ้นมานิดหน่อยแล้วสินะ"

เพราะว่าอัสพารัสปรากฏตัวออกมาจากที่ไหนก็ไม่รู้พร้อมกับเสียงดังกล่าวนั่นเอง

"อ๊ะ อัสพาร่าซัง!"

อัสพารัสเลิกคิ้วขึ้นกึก รวากับเป็นปฏิกิริยาตอบสนองอัตโนมัติกับการเรียกอย่างดีใจของอาภิเษิมะ

"เดี๋ยวลี บอกว่าไม่ใช่อัสพาร่าไงเล่า ฉันชื่ออัสพารัส! ...เฮ้อ เอาเถอะะ จะยังไงก็ตามใจ"

ไม่รู้ว่าจะรู้ความไม่พอใจของอัสพารัสหรือเปล่า แต่อาภิเษิมะก็ก้มหัวปะหลกๆ

"เอ่อ ขอโทษค่ะ ฉันเก็บหยาดแห่งดวงดาวไปแล้วค่ะ"

"อืม ฉันเฝ้าดูอยู่เลยรู้แล้วนะ เรื่องนั้นไม่เป็นไรหรอก"

"เอ๋?"

อาภิเษิมะดูเหมือนจะตกใจกับคำพูดที่ไม่คิดมากที่ได้ยิน เธออ้าปากหวอ ก็คงเป็นอย่างนั้นล่ะนะ ก็ที่ผ่านมา อัสพารัสรู้จักเรื่องการแข่งขันรวบรวมหยาดจนแทบจะเรียกได้ว่าอารมณ์เสียอยู่ตลอดเวลาเนี่ยนา

"ฉันไม่ได้มาที่นี่เพื่อเก็บหยาดหรอกนะ ฉันมีเรื่องคุยกับเธอนะ"

"เรื่องคุย...หรือคะ?"

"สรุปสั้นๆ นะ แต่ฉันพูดกับแกะนั้นแล้วละ เกี่ยวกับการแข่งขันตั้งแต่ตอนนีไปนะ..."

ทว่า คำพูดของอัสพารัสนั้น ถูกขัดโดยเสียงอันองอาจที่อยู่ๆ ก็ดังขึ้นของใครบางคน

"การแข่งขันครั้งนี้ละ ช่วยรอก่อนค่ะ!"

"ใครนะ...!?"

อัสพารัสรีบตั้งท่าจับคทาพลงมองรอบๆ ผมกับอาากิฮิเมะก็ลงลานเล็กน้อยพลงกวาดสายตาดู

ในสวนสาธารณะตอนดึกขนาดนี้ จะมีใครมากัน? คิดได้เพียงแป๊บเดียว สายตาผมก็จับจ้องไปที่ใครบางคน คราวนี้ผมกลับเป็นฝ่ายอ้าปากหอค้าง อะไรกันนะ นั่น!?

รู้ว่าชายเหล็กสูงที่ล้อมรอบสวนสาธารณะเป็นวงกลม ที่ฝั่งตรงข้ามซึ่งอยู่ระหว่างลำธารเล็กๆ พอดีบนรั้วที่เห็นผ่านช่องว่างของพุ่มไม้นั้น มีใครบางคนยืนอยู่...!

คนคนนั้นดูเหมือนจะเป็นเด็กผู้หญิง อายุ...คงพอๆ กับผมกับอาากิฮิเมะละมัง? เธอสวมหมวกสีชมพูรูปทรงประหลาด ผมยาวประดับด้วยริบบิ้นสีขาว จับคทาอันใหญ่ไว้ในมือ สวมชุดวันพีชสีครีมอยู่ และบนไหล่มีแมวตัวเล็กๆ อยู่หนึ่งตัว---

'...เฮ้ย ชุดนั้นมันเหมือนของอาากิฮิเมะเปียบเลยไม่ใช่หรืง?'

"การแข่งขันครั้งนี้ ฉันจะรับไว้เองค่ะ! ฮึบ!"

ต่อหน้าพวกเรากำลังตกใจ เด็กคนนั้นกระโดดขึ้นจากรั้วอย่างงดงามพลั่วไหว

...แต่ทว่า วินาทีต่อมา เรื่องไม่น่าเชื่อสายตาก็เกิดขึ้น เนื่องจากเพราะเธอสิ้นริ้งไงก็ไม่รู้ พอเห็นวเด็กสาวลงสู่พื้นแล้ว อยู่ๆ เธอก็ลั่นลมโครมอย่างแรงนั่นเอง

"หวaaaa!"

เด็กสาวไถลครี๊ดไปกับพื้น

พวกเราได้แต่ยืนนิ่งตะลึงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นสายฟ้าแลบนี้

เอ่อ... เราควรแสดงท่าทางกับเหตุการณ์นี้ยังงดีละเนี่ย?

"...ก็บอกแล้วไม่ใช่หรือคะ ว่าอย่าคิดปรากฏตัวจากบนรั้วเลยนะ"

อยู่ๆ ก็มีเสียงผู้หญิงที่ดูเป็นผู้ใหญ่ดังมาจากเด็กสาวที่ล้มอยู่ ผมเลยสะดุ้งตกใจ

"โครวอ่า ก็ฉันอยากทำให้มันเท่ๆ นี่นา!"

"แต่ผลลัพธ์มันออกมาดูไม่ได้เลยคะ"

...เฮ้ย แมวดำที่เกาะอยู่บนไหล่ของเด็กสาวนั้นกำลังพุดอยู่เรอะ นั่นนะ!

"คุณแมวพุดละ ยุกิจึง!" อาากิฮิเมะก็เบิกตากว้างใจเช่นกัน

"อะ อืม"

'ก็หมายความว่า ไม่ต้องอาจจะเลย ต้องเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับฟิคุราเล่าแน? แต่ว่า ทำไมมอยู่ๆ ถึงได้มาที่แบบนี้...'

ข้างหน้าพวกเราที่ทำอะไรไม่ถูก เด็กสาวยืนขึ้นอย่างสับสนผิวดาคด "อ อู--- ถึงจะเจ็บ แต่ไม่ร้องหรอกน่า" และชี้นิ้วชี้มือขวามาทางนี้

"ยังงี้ก็ตาม ถ้าจะแข่งกันฉันก็จะแข่งด้วยค่ะ! มาแข่งรวบรวมหยาดกันเลยเถอะค่ะ!"

ผมกับอาากิฮิเมะกับอัสพาร์สมองหน้ากันอย่างไม่ได้ตั้งใจ ไม่รู้ทำไม แต่ผมเดาตัวจริงของเด็กคนนี้ได้แล้วละ...

"เอ่อ... สรุปลแล้ว เธอคือ...?"

เมื่อได้ยินเสียงสงสัยของอัสพาร์ส เด็กสาวก็พูด "อ๊ะ" แล้วรีบกำศีรษะ

"ขอโทษค่ะ ฉันแนะนำตัวเข้าไปหน่อย ฉันชื่อ ชัทสึกิ ยูริเซียว เป็นพริมาของพลัมโครริสค่ะ ช่วยเรียกฉันว่า ยูริ นะคะ ฝากตัวด้วยค่ะ"

ว่าแล้วเชียว! เด็กคนนี่คือตัวแทนเข้าร่วมการแข่งขันประชันกันที่แท้จริงของโรงเรียน เอ่อ... พลังอะไร
ชักอย่างนั้นสินะ ที่ว่าความจริงต้องแข่งกับอัศวินเนี่ย

'เอ๋? แต่จากเรื่องทีอ.ศิขารางีว่า เด็กคนนี้น่าจะป่วยอยู่ไม่ใช่หรอ...'

คำถามในใจผมนั่น อัศวินถามออกไปให้อีกครั้ง

"แต่จากที่ฉันฟังมา ได้ข่าวว่าเธอล้มเลิกการร่วมแข่งขันเพราะอาการป่วยนี่"

"อ๊ะ ค่ะ อาการป่วยนั้นหายแล้วละค่ะ!"

เด็กสาวยิ้มแป้นเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น หายแล้วเนี่ยนะ... 'ไม่รู้ว่าจะได้เห็นพวกเราที่อ้าปากหวอ
อยู่รึเปล่า แต่เธอก็แนะนำพวกของตอนต่อไป

"แมวตัวนี้ชื่อ โครว่า เป็นพาร์ทเนอร์ของฉันค่ะ"

แมวดำที่อยูบนไหล่ก้มหัวให้ "ฝากตัวด้วย" ผมกับอาากิฮิเมะจึงรีบก้มหัวเช่นกัน

"เอ่อ ฉันชื่อ อาากิฮิเมะ สุโมโมะ ค่ะ ส่วนนี้แกะชื่อ ยูกิจัง"

"ใช่ ฝากตัวด้วย" ผมก็โค้งศีรษะคำนับอย่างรวดเร็ว

"ยูริคะ ฝากเนื้อฝากตัวด้วยค่ะ!" เด็กสาว... ยูริยิ้มให้อย่างไร้ความกังวลใดๆ

อัศวินมองดูการกระทำเหล่านั้น แต่ในที่สุดก็ทอดอกพลาฟุด

"...สรุปว่าเป็นอย่างนี้ใช่ไหม เธอล้มเลิกความคิดจะเข้าร่วมการแข่งขันไปครั้งหนึ่ง แต่เพราะอาการป่วย
หายแล้ว เลยรีบไล่ตามมา?"

"ค่ะ ใช่แล้วค่ะ"

ยูริพยักหน้าอย่างแรง

"พริมา พลังที่ได้รับเลือกตั้งแต่แรกคือฉันค่ะ ฉะนั้น ตั้งแต่ครั้งนี้ฉันจะเป็นคู่ต่อสู้เองค่ะ!"

อัศวินทำหน้าสับสน แล้วสายหน้าเหมือนลำบากใจเล็กน้อย "เรื่องนั้นไม่ได้หรอก"

"เอ๋! ทำไมไม่หรอคะ?"

"หยาดที่ตกลงมาเมื่อคืนะ เก็บไปเรียบร้อยแล้วนะสิ"

"เอ๋---!"

หลังจากที่ยูริตกตะลึงสักระยะ เธอก็เปล่งเสียงอย่างเจ็บใจ

"อู--- ถ้าอย่างนั้นครั้งนี้ก็ช่วยไม่ได้ค่ะ... แต่ว่าๆ ครั้งหน้าฉันจะไม่แพ้หรอกนะค่ะ"

"เรื่องนั้นก็... คงจะไม่ได้ไปสักพักนะ"

ดูเหมือนสำหรับยูริแล้ว คงเป็นคำตอบที่น่าตกใจมากพอควรทีเดียว เธอเบิกตากลมโตขึ้น และก็ร้องด้วยเสียงดังราวกับจะก้องสะท้อนไปทั่วบริเวณในสวน "ทำไมง่า!?"

"พุดง่ายๆ นะ คือฉันตั้งใจจะไม่เก็บหยาดไปสักพักหนึ่งนะ"

ดวงตาของยูริขยายใหญ่ขึ้นอีก

"เอ่-----!?"

"อะ เตี่ยวสิ! เสียงดังเกินไปแล้วนะ แก้วหุจะแตกอยู่แล้ว"

"ก็ ก็คุณ...! ทะ ทำไมเหรอะ!? คุณมาที่เรโทรเขนาเพื่อร่วมการแข่งขันประชันกันระหว่างโรงเรียนไม่ใช่เหรอะ? อย่างนั้นใช่ไหมคะ?"

"มันก็ใช่อยุ่เหรอก ...แต่มีเรื่องจำเป็น ฉันเลยตัดสินใจไม่รวบรวมหยาดไปสักพักนะ"

อัสฟาร์สกลอกสายตามองไปบนท้องฟ้าแวบหนึ่ง แล้วมองกลับมายูริ

"ระ เรื่องแบบนั้น! ถ้าอย่างนั้นก็แข่งขันกันไม่ได้ไม่ใช่เหรอะ!"

"ก็ สักพักนะ"

"สักพัก?"

"...สักพักก็คือสักพักไงล่ะ!"

เพราะหงุดหงิดขึ้นเรื่อยๆ ละมั้ง เสียงอัสฟาร์สก็เลยดังขึ้นมา รู้สึกบรรยากาศตึงเครียดขึ้นมายังไงไม่รู้ แต่ผมกับอากิฮิเมะได้แต่กระวนกระวายโดยไม่สามารถพูดแทรกเข้าไปได้

"ยังไงก็ตาม! เมื่อฉันสาบานต่อเรเติ้ลแล้ว ฉันจะไม่เก็บหยาดเด็ดขาด อย่างน้อย ก็จนกว่าอากิฮิเมะซึ่งจะรวบรวมหยาดแห่งดวงดาวเจ็ดหยาดเสร็จจะนะ!"

"เอ่?"

ดูเหมือนอากิฮิเมะจะสะดุ้งต่อชื่อของตนที่อยู่ ก็ดังขึ้นมา แต่แน่นอนว่าไม่ใช่เรื่องที่จะอธิบายกันได้ ผมได้แต่ตั้งอยู่เฉยๆ บนไหล่ของอากิฮิเมะโดยไม่รู้ว่าจะทำอย่างไรดี

อัสฟาร์สกอดอกอยู่ด้วยใบหน้าขมึงตึง

อีกด้านหนึ่ง ยูรินึงเงิบไปสักพักท่ามกลางบรรยากาศแห่งความตึงเครียด ...ในที่สุด เธอก็เป่าแก้มป่อง แล้วพึมพำด้วยใบหน้าแดงแจ๋ "ไม่ยอม"

"เรื่องแบบนั้น ยอมรับไม่ได้คะ ไม่ยอม!"

"ยูริ"

แมวดำเรียกชื่อราวกับจะปลอบเธอ แต่ยูริกลับส่ายหน้า

"ตลอดมาๆ ตลอดมาเลย! ฉันตั้งหน้าตั้งตารอมาตลอดเลยนี่นา! ฉันพยายามสุดๆ มาตลอดเพื่อการแข่งขันเลยนี่นา!" เธอกระทืบเท้าย่ากับพื้น ราวกับเด็กตัวเล็กๆ ที่ดีใจว่าจะเอาของที่ตนอยากได้ให้ได้

เป็ียบ

"ระ เรื่องนั้นฉันเข้าใจดี แต่ช่วยรอสักพัก..."

พูดๆ อยู่ อัศวารัสก็สะอึกหยุดคำพูด คงเพราะเห็นยูริเม้มปากแน่นด้วยใบหน้าที่แทบจะร้องไห้ออกมาเดี๋ยวนี้แล้วละมั้ง

ผมรู้มานานพอสมควรแล้วละ อัศวารัสนะ ที่จริงเป็นคนที่ดีเสียทีเดียว ใบหน้าเธอดูลำบากใจสุดๆ เลย เพราะตัวเองก็ทุ่มเทกับการแข่งขันอย่างจริงจัง เลยเข้าใจความรู้สึกของยูริจนแทบจะเข้าใจดีเกินไปด้วยซ้ำละมั้ง

'จะเพราะงั้นก็เถอะ แต่เมื่อسابานต่อคทาที่เรียกได้ว่าเป็นคู่หูคนสำคัญของสปีเนียแล้ว ก็คงจะถอนคำพูดไม่ได้แน่ๆ ...แล้วจะทำไงดีล่ะเนี่ย เรื่องนี้?'

บรรยากาศไม่ดีขึ้นบอกไม่ถูกปกคลุมสวนสาธารณะยามค่ำคืน ตอนที่ผมไม่รู้ว่าจะทำยังไงจริงๆ แล้วนั่นเอง

"...ถ้าอย่างนั้น เอาแบบนี้ดีไหมคะ"

ผู้ที่พูดเช่นนั้นคือ แมวดำ โครว่า

"มีความคิดอะไรกันหรือ" โครว่าหันดวงตาสีฟ้าที่ดูฉลาดเฉลียวหาอัศวารัสที่ถามเช่นนั้น แล้วพยักหน้า

"คะ เป็นข้อเสนอเล็กๆ ของฉันเอง ...พริมา อัศวารัสไม่สามารถเข้าร่วมการแข่งขันในทันทีได้สินะคะ แต่ว่า ยูริอยากแข่งรวบรวมหยาดกันเร็วๆ ถ้าเช่นนั้น... ลองแข่งกับพริมาอีกคนจะว่าอย่างไรคะ"

"เอ๋?"

"ที่นี่มีพริมาอยู่อีกคนคะ"

อีกคนที่ว่า...ไม่จริงนา! สายตาของทุกคนมาจับจ้องรวมกันที่อาากิฮิเมะทันที

"เฮะ!? จะ ฉันหรือ?"

เมื่ออยู่ๆ ก็โดนเปลี่ยนเรื่อง อาากิฮิเมะจึงส่งเสียงผิคือยออกมา

"คะ หากไม่ขัดข้อง ...อืมม นั่นสินะคะ เอาเป็นว่า ให้เป็นเหมือนรอบคัดเลือกรอบสุดท้ายก่อนการแข่งขันประชันกัน และผู้ที่ชนะการแข่งขันนั้นจะสามารถแข่งกับพริมา อัศวารัส ได้ในฐานะของพริมาพลัมอย่างเป็นทางการ ...จะว่าอย่างไรคะ ยูริ? ให้เป็นการแข่งขันขนาดย่อมดีไหม"

"เอ๋ อะ อือ? เอ่อ แต่ว่า นั่นนะ โคร..."

"นอกจากนี้ ฉันได้ฟังมาจากผู้เกี่ยวข้องกับทางโรงเรียนเล็กน้อยนะคะ ท่านสุโมโมะที่เป็นพริมาพลัมตัวแทนนั้น ไม่ได้อยู่ที่โรงเรียนตอนการคัดเลือกพริมามีใช่หรือคะ"

"เอ๋ จันหรือคะ?"

ยูริมองอาากิฮิเมะด้วยใบหน้าที่สนใจ

จะตอนคัดเลือกอะไรก็ช่างเถอะ อาากิฮิเมะไม่ใช่นักเรียนของโรงเรียนอะไรซักอย่างนั้นซักหน่อย ไม่มี

ทางเคยไปที่ฟิราเล่นั้นหรือ

เราควรพูดอย่างนั้นไหมนะ? ผมครุ่นคิดอยู่แวบหนึ่ง

...ทว่า อากิฮิเมะดูจะหัวฟูคิดอะไรไม่ออกแล้วกระมัง เธอจึงพยักหน้าหงิกๆ ต่อสายตาของยูริในทันที
"ไม่มีเวลาพูด 'สโมโมะ ถ้าพยักหน้าเข้าล่ะก็!' ให้เธอหยุดเลย"

"งั้นหรือเนี่ย ถ้างั้น อีกความหมายหนึ่ง เอ่อ... เมื่อชนะสโมโมะซังแล้ว จึงจะเรียกว่าพริมาที่แท้จริง...
อย่างนั้นใช่ไหมคะ?"

ผมมองยูริที่เอานิ้วแตะคางครุ่นคิด และพนมมหายใจยาวในใจว่า... เฮ้อ---

'รู้สึกได้เห็นผลลัพธ์ซะแล้วสิ'

และก็อย่างที่คิด ยูริที่ดูเหมือนจะยอมรับเรื่องต่างๆ แล้ว ยื่นมือหาอากิฮิเมะอย่างร่าเริง "เข้าใจแล้วค่ะ!
ถ้าสโมโมะซังไม่ขัดข้อง ช่วยสู้กับฉันทีนะค่ะ"

"...ค ค่ะ... ยู ยูกิจัง ทำไงดีอ่า---!?"

คราวนี้ละ ผมพนมมหายใจยาวๆ ของจริงออกมา บนไหล่ของอากิฮิเมะที่เพิ่งจะมาแตกตื่นเอาป่านนี้

---ตั้งแต่แรก ผมก็เห็นความกระตือรือร้นของอัสพารัสมาแล้วด้วย เลยเข้าใจอยู่หรอกว่าการแข่งขัน
ครั้งนั้นะ คงจะเป็นสิ่งที่สำคัญมากจริงๆ สำหรับเด็กสาวที่มุ่งหวังจะเป็นสปีเนีย

ขอความร่วมมือในการเก็บหยาดจากยูคืออย่างจริงใจแต่แรกคงจะดีกว่าละมัง รู้สึกว่านี่จะกลายเป็นว่า
ทำให้อากิฮิเมะลำบากอีกแล้วสิ...

ผมคิดไปถึงเช่นนั้น และก็นึกขึ้นมา

'จริงด้วยสิ ถึงการแข่งขันประชันกันระหว่างโรงเรียนจะยุ่งยากหลายอย่างอยู่ก็เถอะ... แต่เรามีเรื่อง
ต้องบอกอากิฮิเมะให้ชัดๆ อยู่ที่นี่'

แต่ เรื่องนั้นเป็นเรื่องที่ตอนนี้ ในสภาพของยุกิจังไม่สามารถทำได้---

"ถ้าอย่างนั้น มากำหนดรายละเอียดย่อยๆ กันก่อนเถอะค่ะ สโมโมะซัง"

"ตะ แต่ว่า เอ่อ อัสพาราซังก็ไม่ว่าอะไรจริงๆ เหรอ?"

"อะ อืมม นั่นสินะ ยังไงฉันก็สาบานต่อเรเติ้ลไปซะแล้วด้วยสิ..."

เหล่าเด็กสาวปรึกษาเรื่องนั้นเรื่องนี้โดยไม่สนใจผมที่ครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

ท้องฟ้ายามค่ำคืน มีดวงดาวเต็มฟ้ากะพริบระยิบระยับ ราวกับไม่รับรู้ความสับสนวุ่นวายเช่นนั้นของ
พวกเรา

---และเช้าวันรุ่งขึ้น ผมมาโรงเรียนเร็วกว่าปกติเล็กน้อย แล้วชวนอากิฮิเมะไปเรือนกระจก

เพื่อทำสิ่งที่ยุกิจังไม่สามารถทำได้ สิ่งทีทสวานูกิ มาซาฮารุในร่างมนุษย์ต้องทำ

"เอ่อ อากิฮิเมะ ...ก่อนหน้านี เราขอโทษด้วย"

ผมพูดเข้าเรื่องท่ามกลางเหล่าแมกไม้ อากิฮิเมะเงยหน้ามองผมด้วยสีหน้าตกใจ ผมรีบพูดตามทันที เพื่อไม่ให้อากิฮิเมะกังวลใจขึ้นมาอีก

"เราคิดว่าเราคงทำให้อากิฮิเมะสับสนด้วยท่าทางต่างๆ กลางๆ ของเรานะ เลยต้องบอก คำสารภาพ ตอนนั้นนะ เอ่อ... เป็นเรื่องจริงนะ"

"อะ อืม..."

ผมรู้สึกพักให้ความหมายของคำพูดซึมซาบเข้าสู่อากิฮิเมะที่กลอกตาจนไปมาอย่างผิดธรรมชาติ แล้วพูดต่อ

"เอ่อ ก็เลย เราว่าจะพูดให้ชัดๆ อีกครั้งหนึ่งนะ"

"อ้อ...?"

"...ช่วยคบ กับเราเถอะ"

อากิฮิเมะสุดหายใจเฮือก แล้วก็หน้าแดงแปร๊ดขึ้นมา และเธอก็ก้มหน้าลง

มันอายซะจนผมก็อยากมุดหน้าดินๆ เหมือนกันจริงๆ แต่ว่า... เรื่องนี้ต้องบอกชัดๆ ให้เรียบร้อยให้ได้ เพราะอากิฮิเมะเป็นคนสอนผมเอง

"คะ คือ... เรื่องคำตอบนะ เราไม่รีบหรอก เราจะรออย่างไม่รีบร้อนนะ ...ไปละ"

ผมทำท่าจะกลับหลังหัน ราวกับจะกลบเกลื่อนความอาย

"อะ เอ่อ แต่... รอก่อนคะ!"

ผมหยุดเท้าที่กำลังจะเดินออกไปเมื่อได้ยินเสียงดังสุดชีวิตของอากิฮิเมะ

พอหันหลังกลับไป ก็เห็นอากิฮิเมะเอามือที่กำเข้าหากันแน่นมาทาบอก มองผมอยู่ ด้วยดวงตาที่รื้น น้ำตา และคิ้วที่ขมวดหากัน

แวบหนึ่ง ผมคิดว่าเธอคงจะร้องไห้ออกมา

อากิฮิเมะพูด

"จะ ฉันก็ ...ชอบ...ทสึวานุกิคุง ชอบทสึวานุกิคุงคะ"

แก้มเธอแดงแจ๋ราวกับแอปเปิ้ล

"พะ เพราะฉะนั้น... ฉันอยาก คบกับคุณ...คะ"

พูดเช่นนั้นอย่างขัดถ้อยขัดคำ

ความรู้สึกที่พองโตขึ้นเต็มหัวใจในวินาทีนั้น ผมควรอธิบายว่ายังไงดี?

'อากิฮิเมะบอกว่าชอบเราแล้ว รวบรวมความกล้าตอบเราแล้ว...!'

ความดีใจ กับความรู้สึกที่เหมือนจะร้องไห้ออกมา วิ่งวนรอบตัวผมในเวลาเดียวกัน

ถึงกระนั้น ผมก็ยังอ่อนหัดอยู่นัก เพียงพูด "ขอบคุณ..." ลั่นๆ คำเดียวก็เต็มกำลังของผมแล้ว

"คะ คะ"

ผมเปลือยหัวเราะกับอาากิฮิเมะที่ตอบเหมือนกับอยู่ในชั่วโมงเรียนยังงี้ยังงั้น จากนั้นก็คิดอย่างหมดหัวใจ อย่างราวกับมีน้ำชุ่มโชกเข้าสู่ร่างกายที่แห้งผาก

ว่า... ---อา นี่เราชอบอาากิฮิเมะจริงๆ นะเนี่ย

แปลไทยโดย Chuy : <http://chuymaster.exteen.com>